Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν εὐγενεστάτης ἀληθείας παρεχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΑΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7.—Ἐξωτερικοῦ φρ.χρ.8
Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνὸς καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.—Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ.χρ.0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
Ὁδὸς Αἰόλου, 119, ἔναντι Χρυσοσπηλαιωτίσσης

Περίοδος Β'.—Τόμ. 3ος. | Ἐν Ἀθήναις τὴν 8 Ἰουνίου 1896 | Ἔτος 18ον.—Ἀριθ. 22

ΚΑΙΣΑΡ ΚΑΣΚΑΜΠΕΛ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ

ΒΡΑΒΕΥΘΕΝ ΥΠΟ ΤΗΣ ΓΑΛΛΙΚ. ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ

(Συνέχεια· ἴδε σελ. 161)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΕ'.

ΠΟΡΤ-ΚΛΑΡΑΝΣ

Τὸ Πὸρτ-Κλαράνς εἶνε ὁ ἀπώτατος πρὸς τὰ βορειοδυτικὰ λιμὴν, ἐξ ὅσων ἔχει ἡ Ἀρκτῴα Ἀμερικὴ ἐπὶ τοῦ Βεριγγείου Πορθμοῦ. Κεῖται πρὸς νότον τοῦ ἀκρωτηρίου τοῦ Πρίγκηπος τῆς Οὐαλίας καὶ ἀκριβῶς εἰς τὸ μέρος ἐκεῖνο τῆς ἀκτῆς, ἐφ' οὗ σχηματίζεται ἡ ῥὶς τῆς ἀνθρωπίνης μορφῆς, τὴν ὁποίαν παρουσιάζει ἐν κατατομῇ ἐπὶ τοῦ χάρτου ἡ παραλία τῆς Ἀλάσκας. Ὁ λιμὴν οὗτος θεωρεῖται ἀσφαλέστατος καὶ ἐκτιμᾶται μεγάλως ὑπὸ τῶν θαλασσοπόρων, καὶ ἰδίᾳ ὑπὸ τῶν φαλαινοθηρῶν, τῶν ὁποίων τὰ πλοιάρια διασχίζουν τὰς βορείας θαλάσσας.

Ἡ Εὔδρομος Οἰκία ἐστάθμευσεν ἐπὶ τῆς ἐνδοτέρας ἀκτῆς τοῦ λιμένος, παρὰ τὸ στόμιον μικροῦ ποταμίου καὶ παρὰ τὴν βάσιν ἀποκρήμνων βράχων, ἐπὶ τῆς κορυφῆς τῶν ὁποίων ὑπῆρχον καχεκτικαί τινες σημύδαι. Ἐδῶ θὰ ἐγίνετο ὁ μακρότερος σταθμὸς ὅλου τοῦ ταξειδίου. Ἐδῶ θὰ παρετείνετο ἐπὶ πολὺ ἡ ἀνάπαυσις τοῦ μικροῦ θιάσου — ἀνάπαυσις καταναγκαστική, τὴν ὁποίαν ἐπέβαλλεν ἡ κατάστασις τοῦ πορθμοῦ, ἡ ἐπιφάνεια τοῦ ὁποίου δὲν εἶχεν ἀκόμη στερεοποιηθῇ.

Περιττὸν νὰ προσθέσωμεν ὅτι ἡ ἄμαξα δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ τὸν διαπεράσῃ διὰ πλοίου, διότι εἰς τὸ Πὸρτ Κλαράνς δὲν ὑπῆρχον παρὰ μόνον ἁλιευτικὰ πλοιάρια ἐλαφρότατα. Ἔπρεπε κατ' ἀνάγκην νὰ ἐμμείνουν εἰς τὸ ἀρχικὸν σχέδιον καὶ νὰ φθάσουν εἰς τὴν ἀσιατικὴν ἀκτήν, μόνον ὅταν ἡ θάλασσα θὰ μετεβάλλετο εἰς ἀπέραντον παγωμένην ἔκτασιν.

Ὁ μακρὸς οὗτος σταθμὸς δὲν ἦτο ἀνωφελής, καθ' ἣν στιγμὴν ἐπρόκειτο νὰ ἐπιχειρήσουν τὸ δεύτερον μέρος τοῦ ταξειδίου τούτου, ὅτε καὶ θὰ ἤρχιζαν ἀληθῶς αἱ φυσικαὶ δυσχέρειαι, ὁ ἀγὼν κατὰ τοῦ ψύχους, κατὰ τῶν χιονοστροβίλων, τοὐλάχιστον μέχρις οὗ ἡ Εὔδρομος Οἰκία θὰ ἔφθανεν εἰς τὰς εὐπροσιτωτέρας χώρας τῆς μεσημβρινῆς Σιβηρίας. Ἕως ἑκατὸν ὅμως ἐμεσολάβουν ἑβδομάδες τινὲς καὶ ἴσως μῆνες δυσχερεστάτης πορείας, διὰ τοῦτο ἔπρεπε νὰ εἶνε εὐτυχεῖς ὅτι εἶχον ἀρκετὸν καιρὸν εἰς τὴν διάθεσίν των, διὰ νὰ συμπληρώσουν τὰς ἀναγκαίας προετοιμασίας τοῦ ἐπιπόνου ταξειδίου. Τῷ ὄντι, ἂν καὶ πολλὰ πράγματα εἶχον ἀγοράσῃ ἀπὸ τοὺς ἐνδοὺς τοῦ Νουλάτου, τοῖς ἔλειπον ἀκόμη ἀρκετά, τὰ ὁποῖα ὁ Κασκαμπὲλ ἐπρόκειτο νὰ προμηθευθῇ εἴτε ἀπὸ τοὺς παρεπιδήμους ἐμπόρους, εἴτε ἀπὸ τοὺς ἰθαγενεῖς τοῦ Πορτ-Κλαράνς.

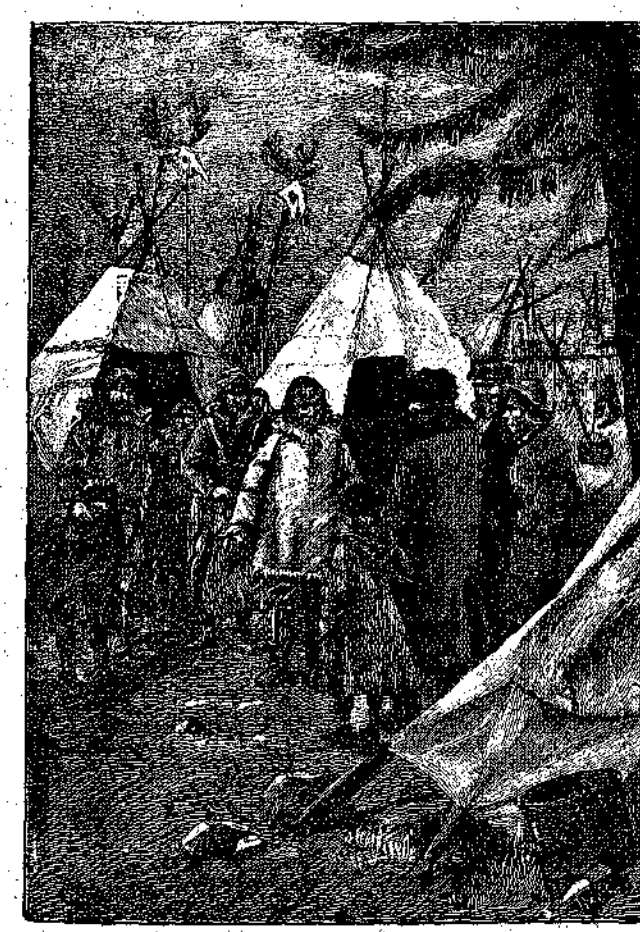

«Πολὺ φιλοξένως ἐγένοντο δεκτοὶ εἰς τὰς σκηνὰς τῶν Ἐσκιμώων».
(Σελ. 170, στήλ. 5'.)

Ἐκ τούτου συνάγεται ὅτι ὁ θίασός του ἠσθάνθη ἀληθῆ εὐχαρίστησιν, ὅταν τὸν ἤκουσε προφέροντα τὴν συνειθισμένην του φράσιν:

«Ἄλτ! Ἀνάπαυσις!»

Τὸ παράγγελμα τοῦτο, τὸ τόσον εὐπρόσδεκτον κατὰ τὰς στρατιωτικὰς πορείας καὶ τὰ γυμνάσια, διεδέχθη εὐθὺς ἓν ἄλλο, τὸ ὁποῖον ἐξεφώνησεν ὁ μικρὸς Ἀλέκος:

«Τοὺς ζυγοὺς λύσατε!»

Ἐννοεῖται ὅτι καὶ τοῦτο ὁ θίασος ἐξετέλεσε μετὰ τῆς αὐτῆς προθυμίας.

Ἡ ἄφιξις τῆς Εὐδρόμου Οἰκίας εἰς τὸ Πὸρτ-Κλαράνς δὲν ἦτο δυνατὸν φυσικὰ νὰ παρέλθῃ ἀπαρατήρητος. Οὐδέποτε τοιαύτη ἅμαξα εἶχε προχωρήσῃ τόσῳ μακράν, ἀφ' οὗ ἔφθασεν ἤδη εἰς αὐτὰς τὰς ἐσχατιὰς τῆς Ἀρκτῴας Ἀμερικῆς! Πρώτην φορὰν ἔβλεπον γάλλους σχοινοβάτας τὰ κατάπληκτα ὄμματα τῶν ἰθαγενῶν!

Εἰς τὸ Πὸρτ Κλαράνς, ἐκτὸς τοῦ συνήθους πληθυσμοῦ τῶν Ἐσκιμώων καὶ τῶν ξένων ἐμπόρων, ὑπῆρχον ἀκόμη καὶ μερικοὶ ῥῶσσοι ὑπάλληλοι. Ἦσαν ἐκεῖνοι,

οἱ ὁποῖοι ἀπὸ τῆς προσαρτήσεως τῆς Ἀλάσκας εἰς τὰς Ἡνωμένας Πολιτείας, εἶχον διαταχθῇ νὰ διέλθουν τὸν Πορθμὸν διὰ νὰ φθάσουν εἴτε εἰς τὴν χερσόνησον τῶν Τσουξῆς ἐπὶ τῆς ἀσιατικῆς ἀκτῆς, εἴτε εἰς τὸν Πετρόπαυλον, τὴν πρωτεύουσαν τῆς Καμτσιάτκας. Οἱ ῥῶσσοι οὗτοι συνηνώθησαν μετὰ τῶν λοιπῶν κατοίκων πρὸς ὑποδεξίωσιν τῆς οἰκογενείας Κασκαμπέλ, πρέπει ὅμως νὰ ὁμολογήσωμεν ὅτι ἡ ὑποδοχὴ τῶν Ἐσκιμώων ὑπῆρξεν ἐξαιρετικῶς ἐγκάρδιος καὶ θερμή.

Ἦσαν αὐτοὶ ἐκεῖνοι οἱ Ἐσκιμῶοι, τοὺς ὁποίους μετὰ δώδεκα ἔτη ἐπέπρωτο νὰ συναντήσῃ ὁ διάσημος θαλασσοπόρος Νορδωνσκῶλδος εἰς τὰς ἀκτὰς ἐκείνας κατὰ τὴν τολμηρὰν ἐξερεύνησιν του, καθ' ἣν ἀνεκάλυψε τὸν πρὸς τὰ βορειοανατολικὰ πόρον. Τὴν ἐποχὴν ἐκείνην τινὲς τῶν ἰθαγενῶν τούτων ἦσαν ἐφωδιασμένοι διὰ πολυκρότων καὶ τυφεκίων, — τῶν πρώτων δώρων τοῦ ἀμερικανικοῦ πολιτισμοῦ

Ἐπειδὴ μόλις εἶχεν ἀρχίσῃ τὸ θέρος, οἱ ἰθαγενεῖς τοῦ Πόρτ-Κλαράνς, δὲν εἶχον ἀποδάλῃ εἰσέτι τὰς χειμερινάς των ἐνδυμασίας. Κατῴκουν εἰς μικρὰς καὶ πολὺ κομψὰς σκηνὰς ἀπὸ χονδρὸν βαμβακερὸν ὕφασμα μὲ ζωηροὺς χρωματισμούς. Τὰ οἰκιακά των σκεύη ἦσαν κατεσκευασμένα ἀπὸ κελύφη κοχλοβαλάνων.

Ὁ Μακρολέλεκας ὅταν εἶδε διὰ πρώτην φορὰν τὰ περίεργα αὐτὰ σκεύη ἀνέκραξε ;

« Μπᾶ ! ὑπάρχουν ἐδῶ κοκκοφοίνικες;

— Ἐκτὸς ἄν... ἀπήντησε μειδιῶν ὁ κύριος Σέργιος, τὰ καρύδια αὐτὰ τὰ φέρνουν ἀπὸ τὰς νήσους τοῦ Εἰρηνικοῦ οἱ φαλαινοθῆραι, ποῦ ἔρχονται εἰς τὸ Πόρτ-Κλαράνς, καὶ τὰνταλάσσουν μὲ ἄλλα πράγματα τῶν Ἐσκιμώων. . . »

Καὶ εἶχε δίκαιον ὁ κύριος Σέργιος. Ἄλλως τε, αἱ σχέσεις μεταξὺ ἀμερικανῶν καὶ ἰθαγενῶν ἦσαν ἤδη λίαν προηγμέναι, ἐγίνοντο δὲ μεταξύ των καὶ ἐπιμιξίαι, μεγάλως συντελοῦσαι εἰς τὴν ἀνάπτυξιν καὶ τὴν πρόοδον τῆς ἐσκιμώας φυλῆς.

Ἐπὶ τοῦ προκειμένου παρατηροῦμεν — ὅπως θὰ ἴδωμεν καὶ ἀργότερα — ὅτι οὐδεμία ὁμοιότης τύπου καὶ ἠθῶν ὑπάρχει μεταξὺ τῶν Ἐσκιμώων τῆς Ἀμερικῆς καὶ τῶν ἰθαγενῶν τῆς Ἀσιατικῆς Σιβηρίας. Τὰ ἀλασκανικὰ αὐτὰ φῦλα οὔτε κἂν τὴν γλῶσσαν ἐννοοῦν, τὴν λαλουμένην κρὸς βορρᾶν τοῦ Βεριγγείου Πορθμοῦ. Ἀλλ' ἐπειδὴ τὸ ἰδίωμά των ἦτο κρᾶμα ἀγγλικῶν καὶ ῥωσσικῶν λέξεων, δὲν ἦτο δύσκολον νὰ συνεννοηθῇ τις μαζί των.

Διὰ τοῦτο, ἀπὸ τὰς πρώτας ἡμέρας τῆς ἐγκαταστάσεώς της, ἡ οἰκογένεια Κασκαμπὲλ ἐζήτησε νὰ σχετισθῇ μὲ τοὺς ἰθαγενεῖς τοὺς διεσπαρμένους πέριξ τοῦ Πόρτ-Κλαράνς. Ἐπειδὴ δὲ πολὺ φιλοξένως ἐγένετο δεκτὴ εἰς τὰς σκηνὰς τῶν ἀγαθῶν αὐτῶν ἀνθρώπων, δὲν ἐδίστασε νὰ τοις ἀνοίξῃ τὰς θύρας τῆς Εὐδρόμου Οἰκίας — πρᾶγμα διὰ τὸ ὁποῖον κανεὶς δὲν θὰ μετενόει.

Οἱ Ἐσκιμῶοι οὗτοι εἶνε ἄλλως πολὺ περισσότερον πολιτισμένοι ἀφ' ὅσον πιστεύεται κοινῶς. Τοὺς νομίζουν ὡς εἶδος φωκῶν λαλουσῶν, ἀμφιβίων ἀνθρωπομόρφων, κρίνοντες μόνον ἀπὸ τὰ ἐνδύματα, τὰ ὁποῖα φοροῦν, προπάντων κατὰ τὸν χειμῶνα. Ἀλλὰ δὲν συμβαίνει οὕτω· οἱ Ἐσκιμῶοι τοῦ Πόρτ-Κλαράνς καὶ εὐπρόσωποι εἶνε καὶ εὐχάριστοι εἰς τὴν συναναστροφήν. Μερικοὶ ἐνδύονται σχεδὸν κατὰ τὸν εὐρωπαϊκὸν τρόπον· ἀλλὰ καὶ αὐτοὶ οἱ διατηροῦντες τὴν ἐγχωρίαν ἐνδυμασίαν, φέρουν μὲ πολλὴν φιλοκαλίαν τὰ ἐκ δέρματος ρέννου ἢ φώκης ἐνδύματα καὶ ζωγραφίζουν φιλαρέσκως τὸ πρόσωπον. Οἱ ἄνδρες ἔχουν βραχὺ καὶ ἀραιὸν γένειον. Ἀπὸ τρεῖς ὁπάς, τὰς ὁποίας κάμνουν μὲ τέχνην εἰς τὴν γωνίαν τῶν χειλέων, κρεμοῦν μικροὺς κρίκους ἀπὸ ὀστοῦν γεγλυμμένον, παρόμοια δὲ κοσμήματα ἀναρτῶνται καὶ ἀπὸ τὸν χόνδρον τῆς μύτης των. Ἐν μιᾷ λέξει, οἱ Ἐσκιμῶοι οἱ ὁποῖοι ἐδεξιώθησαν τὴν οἰκογένειαν Κασκαμπὲλ δὲν εἶχον διόλου ἀποτρόπαιον ὄψιν — οἷαν ἔχουν συχνάκις οἱ Σαμογέδαι καὶ ἄλλοι ἰθαγενεῖς τῆς ἀσιατικῆς ἀκτῆς. Αἱ γυναῖκες, καὶ προπάντων αἱ νεάνιδες ἐφόρουν ἐνώτια ἀπὸ μαργαρίτας καὶ βραχιόλια σιδηρᾶ ἢ χαλκᾶ, μὲ λεπτότητα ἐκεξειργασμένα.

Πρέπει ἐπίσης νὰ σημειώσωμεν ὅτι οἱ Ἐσκιμῶοι οὗτοι ἦσαν τίμιοι καὶ ἀκριβεῖς εἰς τὰς συναλλαγάς των, ἂν καὶ μέχρι ὑπερβολῆς ἀγαπῶντες νὰ κάμνουν παζάρια. Ἀλλὰ νὰ τους καταχρίνῃ τις μόνον διὰ τὸ ἐλάττωμα τοῦτο, θὰ ἦτο σκληρότης καὶ ἀδικία.

Ἡ ἐντελεστέρα ἰσότης ἐπικρατεῖ μεταξὺ των· δὲν ἔχουν οὔτε κἂν φυλάρχους. Ἡ θρησκεία των εἶνε εἰδωλολατρική. Λατρεύουν ὡς θεοὺς μορφός τινας γεγλυμμένας ἐπὶ ξύλου καὶ ἐρυθροδαφεῖς, παριστώσας διάφορα εἴδη πτηνῶν, αἱ πτέρυγες τῶν ὁποίων εἶνε ἀνοικταὶ ὡς μεγάλα ῥιπίδια. Ἔχουν τὰ ἤθη ἁγνά, οἰκογενειακὸν αἴσθημα ἀρκετὰ ἀνεπτυγμένον, τρέφουν σεβασμὸν πρὸς τοὺς γονεῖς, στοργὴν πρὸς τὰ τέκνα, εὐσεβῆ λατρείαν πρὸς τοὺς νεκρούς, τὰ πτώματα τῶν ὁποίων, ἀνηρτημένα εἰς τὸν ἀέρα, φέρουν ἑορτάσιμα ἐνδύματα, καὶ πλησίον των ὅπλα καὶ σκεύη διάφορα.

Οἱ Κασκαμπὲλ ηὐχαριστοῦντο πολὺ ἀπὸ τοὺς καθημερινοὺς ἐκείνους περιπάτους, τοὺς ὁποίους ἔκαμνον εἰς τὰ περίχωρα τοῦ Πόρτ-Κλαράνς. Συχνάκις ἐπίσης μετέβαινον πρὸς ἐπίσκεψιν ἑνὸς παλαιοῦ ἐλαιοποιείου, ἱδρυθέντος ὑπὸ ἀμερικανοῦ καὶ λειτουργοῦντος ἀκόμη τὴν ἐποχὴν ἐκείνην.

Τὰ δένδρα δὲν σπανίζουν εἰς τὴν χώραν καὶ τὸ ἔδαφος της εἶνε ἀρκετὰ χλοερόν, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὴν γυμνότητα τῆς χερσονήσου τῶν Τσουξῆς, εἰς τὴν ἀντίπεραν ὄχθην τοῦ Πορθμοῦ. Τοῦτο προέρχεται ἐκ τοῦ ὅτι, κατὰ μῆκος μὲν τῆς ἀκτῆς τοῦ Νέου κόσμου ἀνέρχεται ἓν ρεῦμα θερμόν, προερχόμενον ἀπὸ τὰς διακεκαυμένας παραλίας τοῦ Εἰρηνικοῦ, ἐνῷ κατὰ μῆκος τῆς σιδηριακῆς ἀκτῆς κατέρχεται ρεῦμα ψυχρόν, ἀναχωροῦν ἀπὸ τὰς πολικὰς θαλάσσας.

Ἐννοεῖται ὅτι ὁ Κασκομπὲλ δὲν εἶχε διόλου κατὰ νοῦν νὰ δώσῃ παραστάσεις πρὸ τῶν ἰθαγενῶν τοῦ Πόρτ-Κλαράνς. Ἐφοβεῖτο καὶ δικαίως, μήπως ἤθελε πάθῃ ὅσα καὶ εἰς τὸ φρούριον Γιουκών. Τὸ φρονιμώτερον ἦτο νὰ μὴ ἐκθέσῃ καὶ πάλιν εἰς κανένα κίνδυνον τὴν φήμην τῆς οἰκογενείας.

Ἐν τούτοις αἱ ἡμέραι παρήρχοντο, περισσότεραι τῷ ὄντι ἀφ' ὅσας ἐχρειάζετο πρὸς ἀνάπαυσιν ὁ μικρὸς θίασος. Βεβαίως μετὰ μίαν ἑβδομάδα ἀναπαύσεως εἰς τὸ Πόρτ-Κλαράνς, ὅλοι θὰ ἦσαν εἰς κατάστασιν νὰντιμετωπίσουν τοὺς κόπους τοῦ σιδηριανοῦ ταξειδίου.

Ἀλλ' ἡ διὰ τοῦ πορθμοῦ διάβασις ἦτο ἀκόμη ἀδύνατος. Μολονότι ἡ θερμοκρασία, ἤδη περὶ τὰ τέλη τοῦ Σεπτεμβρίου, εἶχε κατέλθῃ κάτω τοῦ μηδενὸς τοῦ ἑκατονταβάθμου, τὸ στενὸν τῆς θαλάσσης τὸ χωρίζον τὴν Ἀσίαν ἀπὸ τὴν Ἀμερικήν, δὲν εἶχε παγώσῃ ἀκόμη. Καὶ ναὶ μὲν πολυάριθμοι πλέοντες πάγοι, σχηματιζόμενοι ἀφθόνως εἰς τὰς ἐσχατιὰς τοῦ Βεριγγείου, διήρχοντο ἐλονέν, διευθυνόμενοι πρὸς βορρᾶν κατὰ μῆκος τῆς Ἀλασκανικῆς ἀκτῆς, ὑπὸ τὴν ὤθησιν τοῦ ρεύματος, τοῦ ἐρχομένου ἀπὸ τὸν Εἰρηνικόν· ἀλλ' ἔκρεπε νὰ περιμείνῃ τις ἕως οὗ ἤθελον στερεωθῇ καὶ συσσωρευθῇ, σχηματίζοντες οὕτως ἀπέραντον στρῶμα πάγου, ἀκίνητον καὶ ἀμαξιτὸν μεταξὺ τῶν δύο ἠπείρων.

Ἦτο φανερὸν ὅτι ἐπὶ τῆς παγωμένης αὐτῆς ἐκτάσεως, συμπαγοῦς ἀρκούντως, ὥστε νὰ διέλθῃ ἐπ' αὐτῆς ὁλόκληρος πυροβολαρχία, ἡ Εὔδρομος Οἰκία οὐδένα θὰ διέτρεχε κίνδυνον. Ἄλλως εἰς τὸ στενώτερον μέρος τοῦ πορθμοῦ ἡ ἀπόστασις ἦτο μόλις εἴκοσι λευγῶν ἀπὸ τοῦ ἀκρωτηρίου τοῦ Πρίγκηπος τῆς Οὐαλίας, ὀλίγον ἀνωθεν τοῦ Πόρτ-Κλαράνς, μέχρι τοῦ μικροῦ λιμένος τῆς Νουμάνας ἐπὶ τῆς σιδηριακῆς ἀκτῆς.

« Τί διάβολο ! εἶπεν ἡμέραν τινὰ ὁ Κασκαμπέλ. Τόσῳ δύσκολον πρᾶγμα ἦτο νὰ κάμουν οἱ Ἀμερικανοὶ μίαν γέφυραν!

— Τί λέτε ; γέφυραν εἴκοσι λευγῶν; ἀνέκραξεν ὁ Ἀλέκος.

— Καὶ διατί ὄχι παρετήρησεν ὁ

Γιάννης. Ἠμποροῦσαν νὰ την στηρίξουν εἰς τὸ μέσον τοῦ πορθμοῦ, ἐπὶ ἑνὸς νησιδρίου τὸ ὁποῖον ὑπάρχει ἐκεῖ.

— Δὲν θὰ ἦτο ἀδύνατον, ἀπεκρίθη ὁ κύριος Σέργιος· καὶ εἰμποροῦμεν νὰ ἐλπίζωμεν ὅτι θὰ γίνῃ καὶ τοῦτο μίαν ἡμέραν, ὅπως πᾶν ὅ,τι δύναται νὰ συλλάδῃ ὁ ἀνθρώπινος νοῦς.

— Μήπως τώρα δὲν σκοπεύουν νὰ κάμουν γέφυραν εἰς τὸν πορθμὸν τοῦ Καλαί ; εἶπεν ὁ Γιάννης.

— Ἔχεις δίκαιον, φίλε μου, ἀπεκρίθη ὁ κύριος Σέργιος. Πρέπει ὅμως νὰ ὁμολογήσωμεν ὅτι μία γέφυρα ἐπὶ τοῦ Βεριγγείου πορθμοῦ θὰ ἦτο ὀλιγώτερον χρήσιμος ἀπὸ μίαν γέφυραν ἑνώνουσαν τὸ Καλαὶ μὲ τὴν Δούβρην. Βεβαίως οὔτε τὰ ἑξοδά της δὲν θὰ ἐβγαζεν !

— Ἂν δὲν θὰ ἦτο χρήσιμος διὰ τοὺς ταξειδιώτας ἐν γένει, δι' ἡμᾶς τούλάχιστον θὰ ἦτο πάρα πολύ... παρετήρησεν ἡ Κορνηλία.

— Αὐτὸ λέγω κ' ἐγώ ! ἀνέκραξε φιλοῤῥῶς ὁ Κασκαμπέλ. Ἀλλὰ κατὰ τὰ τρία τέταρτα τοῦ ἔτους ὑπάρχει ἡ γέφυρά μας, μία γέφυρα ἀπὸ πάγον, τόσον ὀτερεὰ ὅσον καὶ οἱαδήποτε ἄλλη ἀπὸ ξύλον ἢ ἀπὸ σίδηρον ! Τὴν ἀνοικοδομεῖ κατ' ἔτος ἡ κυρία Φύσις καὶ δὲν ζητεῖ οὔτε κἂν διόδια !»

Ὁ Κασκαμπὲλ εἶχε δίκαιον. Εἰς τὶ θὰ ἐχρησίμευε μία γέφυρα, διὰ τὴν ὁποίαν θὰ ἐδαπανῶντο ἑκατομμύρια, ἀφ' οὗ ἤρκει κανεὶς νὰνκμείνῃ τὴν κατάλληλον ἐποχήν, διὰ νὰ διέλθῃ ἀσφαλῶς εἴτε πεζὸς εἴτε ἐφ' ἁμάξης ;

Τῷ ὄντι δὲ τοῦτο δὲν θὰ ἐβράδυνεν ἐπὶ πολύ. Ὀλίγη ὑκομονὴ ἐχρειάζετο.

(Ἕπεται συνέχεια)

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΝΟΙΚΟΚΥΡΟΥΛΑ

Καλή μου κόρη ζηλευτή,
ροδόπλαστη μικρούλα,
γιὰ ἔλα 'πές μού το: Γιατὶ
τρέχεις εἰς ὅλα πεταχτή.
μικρὴ νοικοκυρούλα ;

Γιατὶ τὴν κοῦκλα παραιτᾷς
σὲ μιὰ γωνιὰ ριγμένη
καὶ 'ς ὅλα πρόθυμη πετᾷς,
σκουπίζεις, ῥάπτεις καὶ κεντᾷς,
μικρὴ μου προκομμένη ;

— Τὸ καθησιὸ τὤχω ντροπὴ
κι' ὄχι τὴν ἐργασία.
Ὁ ἄλλος ὅ,τι θέλει ἂς 'πῇ.
ἐγὼ γεμάτη προκοπὴ
γεμάτη προθυμία

Σ' ὅλα θὰ τρέχω πεταχτὴ
καὶ μ' ἀνοικτὴ καρδούλα
κι' ἂν θέλῃς τώρα τὸ γιατί,
μάθε πως θέλω ζηλευτὴ
νᾶμαι νοικοκυρούλα.

Ι. Θ. ΔΗΜΗΤΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΘΗΝΑΙΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΔΙΑ ΤΑ ΚΟΡΑΣΙΑ

Ἀγαπητοί μου,

Σήμερον ἔπρεπε νὰ γράψω μᾶλλον ἀγαπηταί μου. Διότι κυρίως ἀπευθύνομαι πρὸς τὰς μικράς μου φίλας. Τοῦτο ὅμως δὲν σημαίνει ὅτι δὲν θέλω νὰ με ἀναγνώσουν καὶ οἱ μικροί μου φίλοι. Μήπως δέν με ἀναγινώσκουν τὰ κοράσια, καὶ ὅταν ἀπευθύνωμαι περισσότερον πρὸς τὰ ἀγόρια ; Καὶ ἀπόδειξις τούτου τὰ παράπονα, αἱ αἰτιολογίαι, αἱ διαμαρτυρίαι...

Πρὶν προχωρήσω καί σας εἴπω περὶ τίνος πρόκειται ἀκριβῶς, θὰ προλάβω μίαν ἐρώτησίν σας : Διατὶ λοιπὸν δὲν ἔγραψε ἀγαπηταί μου ; Θὰ σάς το εἴπω, διὰ νὰ εἴμεθα ἐξηγημένοι μιὰ γιὰ πάντα. Τὸ ἀρσενικὸν εἶνε ἐπικρατέστερον τοῦ θηλυκοῦ· αὐτὸ το ἐμάθατε καὶ εἰς τὸ Σχολεῖον. Ἀλλ' ὅ,τι βέβαια δὲν περιμένετε νὰ μάθετε ἀπὸ ἐμὲ εἶνε ὅτι λέγων ἀγαπητοί μου τὰς περισσοτέρας φορὰς ἐννοῶ ἐξίσου ἀγόρια καὶ κοράσια, ὅτι προσπαθῶ ὥστε τὰ γραφόμενά μου νὰ ἐνδιαφέρουν ὁμοίως ἀγόρια καὶ κοράσια καὶ αἱ συμβουλαί μου νὰ εἶνε χρήσιμοι τόσον εἰς τὰ μὲν ὅσον καὶ εἰς τὰ δέ. Ἂν τώρα τύχῃ καμμίαν φορὰν νὰ ὁμιλήσω καὶ περὶ ἐνασχολήσεων, αἱ ὁποῖαι ἐνδιαφέρουν ἀποκλειστικῶς καὶ μόνον τὰ ἀγόρια, νομίζω ὅτι δὲν πρέπει δι' αὐτὸ τὰ κοράσια νὰ ζηλεύσουν. Εἶνε τόσῳ ἔκτακτον τὸ πρᾶγμα ! Τοὐλάχιστον ἕως τώρα δέν μου συνέβη ποτέ...

Ἔχω ὑπ' ὄψει μου δύο ἐπιστολὰς μικρῶν μου φίλων (γένους θηλυκοῦ). Ἡ μία διαμαρτύρεται ἐντόνως καὶ ζωηρῶς, διότι γράφων ἐσχάτως περὶ Ὀλυμπιακῶν Ἀγώνων καὶ ἀθλητικῶν ἀσκήσεων, εἶχα ὑπ' ὄψει μου μόνον τὰ ἀγόρια. Πῶς, λέγει, μήπως καὶ τὰ κοράσια δὲν ἐνδιαφέρονται διὰ τοὺς Ὀλυμπιακοὺς Ἀγῶνας ; Μήπως καὶ αὐτὰ δὲν γυμνάζονται; Προσθέτει δὲ εὐφυῶς, χάριν μεγαλητέρας πειθοῦς, ὅτι αὐτή, ἡ ἀδελφή της, ὁ μικρὸς ἀνεψιός της, — ὁ ὁποῖος φαίνεται ὅτι τόσον μικρὸς εἶνε ἀκόμη, ὥστε φορεῖ φουστάνια καὶ ἑπομένως ἀνήκει μᾶλλον εἰς τὸ γυναικεῖον φῦλον, — καὶ αἱ ἐξαδέλφαί της, ἐχάλασαν αὐτὸν τὸν μῆνα εἰς τὰς ἀσκήσεις «ἀπὸ δύο ζευγάρια κακούτσια» (Ἐδῶ ἀνοίγω παρένθεσιν : Φαντασθῆτε τοὺς μορφασμοὺς τῶν διαφόρων γονέων, ὅταν εἶδαν τοὺς λογαριασμοὺς τῶν διαφόρων ὑποδηματοποιῶν).

Τῆς ἄλλης ἐπιστολογράφου τὸ παράπονον εἶνε κάπως μετριώτερον, γλυκύτερον. Αὐτὴ παραδέχεται ὅτι αἱ ἀθλητικαὶ ἀσκήσεις ἐνδιαφέρουν τὰ ἀγόρια, παρακαλεῖ δὲ τὸν Φαίδωνα — μὲ τὴν δελεαστικὴν ὑπόσχεσιν ὅτι, μετὰ τῶν μικρῶν ὁμοφύλων της, θὰ μ' εὐγνωμονῇ αἰωνίως, — ἂν ὑποδείξω καμμίαν ἰδιαιτέραν ἐνασχόλησιν, καλὴν ἀποκλειστικῶς διὰ κοράσια.

Νομίζω ὅτι αὐταὶ αἱ δύο ἐπιστολαὶ ἀντιπροσωπεύουν τὴν διχασμένην γνώμην τοῦ μικροῦ ὡραίου φύλου καὶ ἴσως δὲν θὰ κάμω ἄσχημα ἂν, ἀπαντῶν σ — μερον κατὰ καθῆκον, προσπαθήσω νὰ τας συμβιβάσω.

Ἀκούσατε λοιπὸν.

Παραδέχομαι καὶ ἐγὼ ὅτι αἱ ἀθλητικαὶ ἀσκήσεις ἐνδιαφέρουν καὶ τὰ κοράσια. Μήπως καὶ αὐτὰ δὲν ἔχουν ἀνάγκην τῆς τονώσεως καὶ τῆς καλλιγραμμίας, τὴν ὁποίαν χαρίζει ἡ γυμναστική ; Μήπως ἡ γυμναστικὴ δὲν εἶνε ὠφέλιμος δι' ὅλα τὰ σώματα ; ἑπομένως μήπως δὲν πρέπει νὰ γυμνάζωνται καὶ τὰ κοράσια ; Οὔτε ἐγὼ εἶπα τὸ ἐναντίον ποτέ, οὔτε κανεὶς ἄλλος. Εἶνε ἀληθὲς ὅτι εἰς τοὺς Ὀλυμπιακοὺς Ἀγῶνας δὲν λαμβάνουν μέρος κοράσια. Τοῦτο σημαίνει μόνον ὅτι τὰ κοράσια πρέπει νὰ ἀσκῶνται ὀλιγώτερον, μετριώτερον, σεμνότερον ἀπὸ τὰ ἀγόρια. Σήμερον π.χ. χαλοῦν δύο ζεύγη ὑποδήματα τὸν μῆνα. Δὲν εἶν' ἔτσι ; Ἂν τὸ χάλασμα περιορισθῇ εἰς ἓν μόνον ζεῦγος τὸν μῆνα, ἐγὼ δὲν ἔχω νὰ εἴπω τίποτε... λογαριασθῆτε πλέον μὲ τοὺς γονεῖς σας.

Ἀλλ' ὅτι ἡ γυμναστικὴ δὲν ἀποτελεῖ τὴν μόνην εἰδικῶς κατάλληλον ἐνασχόλησιν διὰ τὰ κοράσια, καὶ αὐτὸ τὸ παραδέχομαι. Ὑπάρχουν τόσαι ἄλλαι ἐνασχολήσεις, εἰς τὰς ὁποίας καὶ σκοπιμώτερον νὰ ἐπιδίδωσουν καὶ εὐκολώτερον νὰναδειχθοῦν δύνανται τὰ κοράσια ! Τὸ καλλιτεχνικὸν κέντημα π. χ. τὸ ἔχετε διὰ μικρὸν πρᾶγμα ; Καὶ εἴδατε ποτέ σας ἀγόρι νὰ κεντᾷ ; Ἔπειτα ἡ ζωγραφικὴ δὲν εἶνε θαυμασία ἐνασχόλησις καὶ ἕνας ἔξοχος ζωγράφος δὲν εἰμπορεῖ νὰ εἶνε ἀρσενικὸς ὅπως καὶ θηλυκός ;.... Ἀμὲ ἡ μουσική; Δὲν νομίζει κανεὶς ὅτι ἔγινεν ἐπίτηδες διὰ τὰς γυναῖκας ; Ὤ, τί ἔξοχον πρᾶγμα ἡ μουσική !...

Ἀλλ' ἀπὸ ὅλ' αὐτὰ προτιμῶ, δι' ἕν κοράσιον, τὴν σπουδὴν τῶν οἰκιακῶν ἔργων. Σᾶς βεβαιῶ, ὅτι τὸ ἄρωμα τὸ ὁποῖον διαχύνει μιὰ μικρὰ νοικοκυρούλα, τὸ θεωρῶ ἀνώτερον ἀπὸ ὅλα τὰ καλλιτεχνικά, τὰ ζωγραφικὰ καὶ τὰ μουσικὰ ἀρώματα... Τὸν καιρὸν ὁ ὁποῖος σᾶς μένει ἀπὸ τὰ μαθήματά σας, ἀπὸ τὰ ἐργόχειρά σας, ἀπὸ τὴν γυμναστικήν σας, ἀπὸ τὰ καιγνίδιά σας καὶ τοὺς περιπάτους σας, — καὶ μὲ ὅλ' αὐτὰ εἰξεύρω ὅτι σᾶς μένει ἀρκετὸς καιρός, — θὰ τον δα-

πανᾶτε χρησιμώτατα, ἂν βοηθῆτε τὰς μητέρας σας εἰς τὰ οἰκιακὰ ἔργα, πάντοτε διδασκόμεναι, πάντοτε προαγόμεναι εἰς νοικοκυροσύνην. Ποτὲ δὲν θὰ μετανοήσετε καὶ πιστεύσατέ με. Μέγα μέρος τῆς μελλούσης εὐτυχίας σας θὰ στηριχθῇ εἰς τὴν γνῶσιν τῶν οἰκιακῶν ἔργων.

Εἴσθε λοιπὸν σύμφωνοι ; (Τὸ ἐπίθετον σύμφωνος, κορίτσια μου εἶνε δικατάληκτον, τὸ μεταχειρίζομαι δὲ ἐδῶ κατὰ θηλυκόν). Σᾶς συνεβίβασα ; Σᾶς ἱκανοποίησα ;

Πολὺ καλά. Ἓν μόνον μένει τώρα : νὰ συμφωνήσουν μὲ ὅσα ἔγραψα ἀνωτέρω καὶ τὰ ἀγόρια, ὥστε νὰ μὴ ἔχωμεν πάλιν παράπονα.

Σᾶς ἀσπάζομαι,

ΦΑΙΔΩΝ

ΤΟ ΞΥΛΙΝΟΝ ΠΟΔΗΛΑΤΟΝ

Αὐτό, τὸ ὁποῖον θὰ σας διηγηθῶ παρακάτω εἶνε ἀληθινὴ ἱστορία. Τὸ παιδίον, τὸ ὁποῖον κατεσκεύασε τὸ ξύλινον ποδήλατόν του βλέπετε εἰς τὴν εἰκόνα, ζῇ εἰς τὴν Ἀμερικήν, εἰς μίαν πολίχνην πλησίον τῆς Νέας Ὑόρκης, ὀνομάζεται Φ. Δόδσων καὶ εἶνε δεκατέσσαρων ἐτῶν.

Τὸ ποδήλατον τῆς ἐφευρέσεώς του δὲν εἶνε βέβαια τὸ τελειότερον ποὺ ὑπάρχει ! Εἶνε ὅμως τὸ σύθηνάτερον ποδήλατον τοῦ κόσμου καὶ ἴσως ἀκόμη τὸ θαυμαστότερον, ἂν λάβετε ὑπ' ὄψει τὴν ἡλικίαν τοῦ κατασκευαστοῦ καὶ τὰ

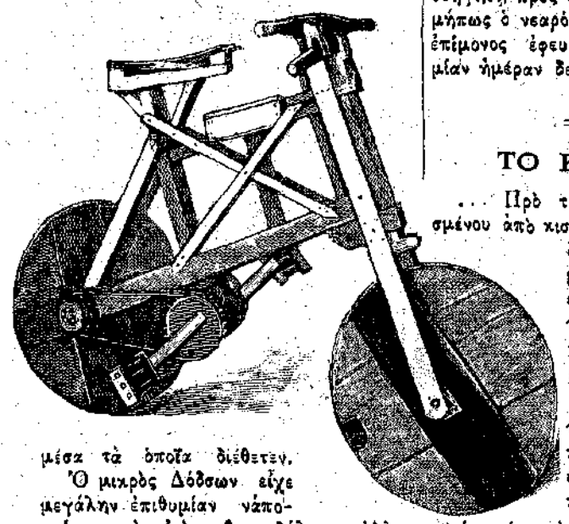

μέσα τὰ ὁποῖα διέθετεν.

Ὁ μικρὸς Δόδσων εἶχε μεγάλην ἐπιθυμίαν νὰ ἀποκτήσῃ καὶ αὐτὸς ἓν ποδήλατον. Ἀλλὰ μὴ ἔχων χρήματα διὰ νὰ ἀγοράσῃ, οὔτε συγγενεῖς πλουσίους διὰ νὰ του ἀγοράσουν, ἀπεφάσισε νὰ το κατασκευάσῃ μόνος του. Ἡ ἀνάγκη, βλέπετε, τὸν ἔκαμεν ἐφευρετικώτατον. Ὅλα τὰ κομμάτια τῆς μηχανῆς του εἶνε ἀπὸ ξύλον. Ἡ σέλλα, κατασκευασμένη ἀπὸ λωρίδας δέρματος, ἔχει μίαν βίδαν, διὰ τῆς ὁποίας εἰμπορεῖ κανεὶς νὰ τεντώνῃ τὰς λωρίδας αὐτάς, ὅταν χαλαροῦνται. Οἱ τροχοὶ ἐπίσης εἶνε ξύλινοι ὅλοι, ἡ δὲ κίνησις μεταδίδεται ἀπὸ τὸν τροχίσκον εἰς τὸν μεγάλον τροχόν, δι' ἄλλου δερματίνου λωρίου μὲ τρύπας. Καὶ διὰ νὰ κατασκευασθῇ καὶ νὰ λειτουργήσῃ ὅλη αὐτὴ ἡ μηχανή, ἐξωδεύθησαν ἓν φράγκον καὶ πεντήκοντα ἑκατοστά, μὲ ἄλλους λόγους δρ. 2,70 ! !

Βεβαίως τὸ πρωτότυπον αὐτὸ ποδήλατον δὲν ἔχει οὔτε τὴν ἐλαφρότητα, οὔτε τὴν κομψότητα, οὔτε τὴν ἀστραπιαίαν ταχύτητα ἑνὸς καλοῦ «πνευματικοῦ» δικύκλου! Ἀλλ' εἶνε ἐπίσης στερεόν, καὶ τέλος πάντων, κάμνει καὶ αὐτὸ τὴ δουλειά του... Ὁ μικρὸς Δόδσων τοὐλάχιστον εἶνε κατευχαριστημένος ἀπὸ τὸ ἔργον τῶν χειρῶν του. Διέτρεξε μὲ αὐτὸ πολὺ μεγάλας ἀποστάσεις, παντοῦ γενόμενος δεκτὸς μὲ χαρὰν καὶ μὲ θαυμασμόν· ἐτόλμησε δὲ ἀκόμη νὰ διασχίσῃ καὶ αὐτὰς τὰς ὁδοὺς τῆς Νέας Ὑόρκης μὲ ὅλην τὴν ζωηροτάτην ἐκείνην κυκλοφορίαν τῶν καντοειδῶν ἁμαξίων, χωρὶς νὰ τῷ συμβῇ τὸ παραμικρόν, — πρᾶγμα τὸ ὁποῖον ἀποδεικνύει ὅτι καὶ ὑπὸ ἔποψιν ταχύτητος ἀκόμη τὸ ξύλινον ποδήλατον κάμνει καλὰ τὸ χρέος του.

Τὸ μόνον ποὺ ἔχει εἶνε ὅτι δὲν βαδίζει ἐντελῶς κατ' εὐθεῖαν. Τὸ ἴχνος ποὺ ἀφίνει ἐπὶ τοῦ ἐδάφους εἶνε μία γραμμὴ ἀκανόνιστος, ἑλικοειδής. Ἀλλ' ἀδιάφορον ! Καὶ αὐτὴ ἡ ἀνώμαλος ὁδὸς ἠμπορεῖ νὰ ὁδηγήσῃ πρὸς τὴν Δόξαν. Ποῖος ἠξεύρει μήπως ὁ νεαρός, ἀλλὰ τόσον εὐφυὴς καὶ ἐπίμονος ἐφευρέτης, δὲν θὰ ἀναδειχθῇ μίαν ἡμέραν δεύτερος Ἐδισσών ;

ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΔΗΣ

ΤΟ ΚΑΘΗΚΟΝ

... Πρὸ τοῦ οἰκίσκου του, σκεπασμένου ἀπὸ κισσὸν καὶ ἀπὸ αἰγόκλημα, ὁ σιδηροδρομικὸς φύλαξ, μὲ τὸ κηρωτὸν κασκέτον εἰς τὸ κεφάλι καὶ μὲ τὴν τυλιγμένην σημαίαν εἰς τὸ χέρι, περιμένει τὴν ἁμαξοστοιχίαν τῆς Χάβρης.

Μειδίαμα πλανᾶται ἐπὶ τῆς τραχείας του μορφῆς καὶ λάμπουν ἀπὸ κάποιαν ὑπερηφάνειαν οἱ διαυγεῖς καὶ ἀγέρωχοι ὀφθαλμοὶ τοῦ ἀπομάχου, ἀναγνωριζομένου εὐκόλως τόσον ἀπὸ τὸ στρατιωτικόν του ὕφος, ὅσον καὶ ἀπὸ τὸ στρατιωτικὸν μετάλλιον, τὸ καρφωμένον ἐπὶ τοῦ κυανοῦ του ἀμπεχόνου.

Εἶνε ὑπερήφανος, εἶνε εὐτυχὴς ὁ γέρων-Νάσος...

Σήμερον ὁ Νῖκος του, ὁ «γυιόκας του» μηχανικὸς τῆς Ἑταιρίας, ὁδηγεῖ διὰ πρώτην φορὰν τὴν μηχανήν.

Πῶς θὰ τὰ καταφέρῃ ἀρά γε ὁ πρωτόπειρος, ὁ «νεοσύλλεκτος ;»

Ἔπειτα, — χαρὰ μεγαλητέρα ἀκόμη — μὲ τὴν ἀμαξοστοιχίαν ἐκείνην θὰ τῷ φέρουν καὶ τὸ ἐγγονάκι του, τὸν πρωτότοκον τοῦ Νίκου του, διὰ νὰ τὸν βαπτίσῃ.

Καὶ ὁ ἀπόμαχος μειδιᾷ δι' ὅλων τούτων ρυτίδων, συλλογιζόμενος τὸ ροδόχρουν βρέφος, τὸ ὁποῖον περιμένει ἤδη μία κομψὴ κουνίτσα, ζεστατινομένη ἐκεῖ εἰς τὸν ἥλιον, πλησίον τοῦ παραθύρου· — τὸ παχουλό του χεράκι, ποῦ δὲν θὰ φίνῃ σὲ ἡσυχία τὸ ψαρό του μουστάκι — καὶ τὴν εὐχαριστησίν του θὰ κρατήσῃ τὸ μωρὸ πλησίον του ἕνα ὁλόκληρον μῆνα...

Ἐξαίφνης ὁ γέρων στρέφει τὴν κεφαλήν. Μία ἀμαξοστοιχία ἀπροσδόκητος, ἐν προφανεῖ κινδύνῳ, τρέχει ὡς μαινομένη ἐπὶ τῆς γραμμῆς ἐπὶ τῆς ὁποίας ἀντιθέτως θὰ διέλθῃ ἡ ἄλλη, τῆς ὁποίας ἀκούεται μακρόθεν ἡ ὑπόκωφος βροντή. Ἰδού την, ἔρχεται... ἡ γῆ τρέμει... φθάνει ταχεῖα ὡς ἀστραπή !

Ἔντρομος ὁ πατὴρ ὁρμᾷ σείων τὴν ἐρυθράν του σημαίαν πρὸ τῆς ἀτμομηχανῆς, ἐπὶ τῆς ὁποίας νομίζει ὅτι βλέπει ἤδη τὸν υἱόν του...

Εἶνε πολὺ ἀργά !

Εἰς μάτην ὁ μηχανικὸς προσπαθεῖ νὰνακόψῃ τὴν ὁρμὴν τοῦ ἀτμοῦ, νὰ σταματήσῃ τὴν μηχανήν· τὸ σιδηροῦν τέρας προχωρεῖ μὲ τὴν αὐτὴν ταχύτητα, κυρίπνουν καὶ μυκώμενον.

Ὁ φύλαξ ἐξαλλος κραυγάζει :

— Πήδησε ! Πήδησε κάτω λοιπόν !

Ὁ Νῖκος ἀνανεύει διὰ τῆς κεφαλῆς.

Δὲν εἶνε ἀπὸ ἐκείνους οἱ ὁποῖοι λιποτακτοῦν !

Καὶ ἡ ἀπαισία σύγκρουσις ἐγένετο· τὰ βαγόνια ἐκτροχιάζονται, ἀνέρχονται τὰ μὲν ἐπὶ τῶν δέ, ὁ λέβης ἐκρήγνυται, καὶ ὑπὸ αὐτὰ τὰ ὄμματα τοῦ πατρός, ὁ υἱὸς ἐξαφανίζεται κατὰ τὴν φοβερὰν ἔκρηξιν, ἡ ὁποία ἔθραυσεν ὅλους τοὺς ὑαλοπίνακας τοῦ εἰρηνικοῦ οἰκίσκου.

Ὁ «νεοσύλλεκτος» δὲν ἀπεδειλίασεν.

Ὡς στρατιώτης ἀπέθανε γενναίως εἰς τὴν θέσιν του !

* * *

Δέκα ἔτη παρῆλθον.

Πρὸ τοῦ οἰκίσκου, τοῦ σκεπασμένου ἀπὸ κισσὸν καὶ ἀπὸ αἰγόκλημα, ὁ σιδηροδρομικὸς φύλαξ, μὲ τὸ κηρωτὸν κασκέτον εἰς τὸ κεφάλι καὶ μὲ τὴν τυλιγμένην σημαίαν εἰς τὸ χέρι, περιμένει καὶ πάλιν τὴν ἁμαξοστοιχίαν...

Μόνον ὅτι ὁ μύσταξ του εἶνε τώρα κατάλευκος, οἱ ὀφθαλμοί του, οἱ τόσον ἄλλοτε διαυγεῖς, εἶνε τώρα θολοί, καὶ τὸ εὐθυτενές του σῶμα κυρτωμένον...

Καὶ ἐν τούτοις ζῇ.

Ζῇ καὶ ὅταν τὸ ἑσπέρας, μικρὸς μαθητής, ἐπιστρέφων ἀπὸ τὸ σχολεῖον, μὲ τὰ βιβλία ὑπὸ μάλης, ἀνοίγει τὸ κιγκλίδωμα τῆς γραμμῆς, φωνάζων:

— Καλησπέρα, παππού !

Ὁ γέρων μειδιᾷ καὶ τώρα, ὅπως ἄλλοτε.

Τὸ παιδίον τοῦτο ἦτο τὸ μόνον λείψανον τῆς παλαιᾶς του, τῆς παρελθούσης εὐτυχίας...

Μέσα εἰς τὰ ἐρείπια καὶ εἰς τὰ πτώματα, τῶν γυναικῶν, τῶν ἀνδρῶν, τῶν παιδίων, τὰ κατεσπαραγμένα, τὰ συντετριμμένα, τὰ ἀγνώριστα ἐκεῖνα πτώματα, εὗρε τὸ βρέφος, σωθὲν ὡς ἐκ θαύματος καὶ μειδιῶν μέσα εἰς τὰ σπάργανά του, τὰ κηλιδωμένα ἀπὸ τὸ αἷμα τῆς μητρός του...

Τὸ ἥρπασεν ὅπως φιλάργυρος τὸν θησαυρόν του, τὸ ἔφερεν εἰς τὴν οἰκίαν τὴν πένθιμον, τὸ ἔβαλεν εἰς τὴν κουνίτσαν, τὴν ὁποίαν μὲ τόσην χαρὰν τῷ εἶχε προετοιμάσῃ, καὶ ὅταν το εἶδε που ἀπεκοιμήθη ἥσυχα, οἱ στεγνοί του ὀφθαλμοὶ ὑγράνθησαν. Τότε μόνον ἐπανεῦρε τὰ δάκρυά του.

Ὁ Μιχάλης του !

Ἡ παρηγορία του, ἡ ἐλπίς του, ἡ ζωή του !

Εἶνε τόσῳ εὔμορφος, τόσῳ καλός, τόσῳ γενναῖος !

Ἄξιος υἱὸς καὶ ἔγγονος στρατιωτῶν, — διότι τί ἄλλο ἦτο παρὰ στρατιώτης, ὁ ἀνδρεῖος ἐκεῖνος, ὁ ἀποθανὼν ἐπὶ τῆς μηχανῆς του, ὅπως ὁ ναύτης ἐπὶ τοῦ πλοίου του ;

Καὶ ἔξυπνος, ὅσον θέλετε. Πάντοτε τρῶτος εἰς τὴν τάξιν του. Χωρὶς ἄλλο αὐτὸς θὰ ἐγίνετο ἐπιστήμων, ὅτως ὁ δυστυχὴς πατήρ του.

Αὐτὸν ὅμως δὲν τον ἐλπύει ἡ μηχανική· αὐτὸς δὲν κατασκευάζει ἀτμομηχανὰς ἀπὸ κουτιὰ σερδελῶν· δὲν τρέχει διὰ νὰ ἴδῃ διερχομένας τὰς ἁμαξοστοιχίας καὶ ἡ στρυγμώδης συρίκτρα δὲν τον διακόπτει, ὅταν εἶνε ἀκησχολημένος σοβαρῶς, ἀναγινώσκων τὸν βίον κανενὸς μεγάλου στρατηγοῦ ἢ παρατάσσων κρὸς μάχην τοὺς μολυβδίνους του στρατιώτας.

Τὸ ὄνειρόν του εἶνε ὁ στρατός ! Τοῦ προξενεῖ φρικίασιν ὁ ἦχος τῶν σαλπίγγων καὶ τῶν τυμπάνων, ἡ κλαγγὴ τῶν ὅπλων, καὶ τρέχει γρήγορα εἰς τὸν δρόμον, ὅταν διέρχεται κανὲν σύνταγμα.

Καὶ ὁ γέρων μελαγχολεῖ καὶ κλείει τὴν θύραν του, βύσθυμος ἐπὶ τῇ θέᾳ τῶν στρατιωτικῶν στολῶν.

Ὁ ἀρχαῖος στρατιώτης ὁ ἀτρόμητος, τρέμει τώρα καὶ φοβεῖται, ὡς ὄρνις καλύπτουσα ὑπὸ τὰς πτέρυγας νεοσσόν...

(Ἕπεται τὸ τέλος)

Κατὰ τὸ γαλλικὸν τοῦ Arthur Bourliac

ΠΕΤΡΟΣ ΠΥΡΓΩΤΟΣ

Ο ΟΡΦΑΝΟΣ
ΤΗΣ ΝΕΑΣ ΟΡΛΕΑΝΗΣ

[ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ]

[Συνέχεια· ἴδε σελ. 164]

— Ὥστε λοιπὸν ἡ Μαίρη ἐπῆγε νὰ περάσῃ τὸν χειμῶνα εἰς τὴν Νίκαιαν καὶ σας ἄφησεν ἐδῶ τὴν μικρὰν κληρονόμον; ἠρώτησεν ἡ φίλη.

— Ναί, ἀπήντησεν ἡ λαίδη Ἔνσβορτ (τὴν ὁποίαν οὕτω θὰ τιτλοφοροῦμεν καὶ ἡμεῖς, διὰ τὴν εὐκολίαν τῆς διηγήσεως). Ἦταν πολὺ ἄρρωστη ἡ καϊμένη μου ἡ Μαίρη. Ὁ ἰατρὸς τῆς ἐπέβαλε νὰ ὑπάγῃ νὰ μείνῃ εἰς τὴν Νίκαιαν καὶ ἔτσι ἠναγκάσθη νὰ χωρισθῇ τὴν θυγατέρα της. Δὲν ἠμπορούσαμεν νὰ ἐκθέσωμεν τὴν Λουκίαν εἰς τοὺς κινδύνους θαλασσίου ταξειδίου καὶ ἀλλαγῆς κλίματος. Νὰ ἠξευρες ὅμως τί εὐθύνην ἔχω ἀναλάβῃ ποὺ τὴν ἐκράτησα μαζί μου. Εἶνε τόσῳ ἀδύνατο αὐτὸ τὸ κορίτσι! Φαντάσου ἔξαφνα νὰ πάθῃ τίποτε...

— Ἄκουσα ὅτι ἂν τυχὸν — ὃ μὴ γένοιτο, — ἀπέθνησκε πρὶν γίνῃ εἰκοσιενὸς ἐτῶν, ὅλη ἡ περιουσία τοῦ πατρός της μεταβαίνει εἰς φιλανθρωπικὰ καταστήματα.

— Ἀλήθεια, κ' ἐγὼ δὲν ἠξεύρω γιατί ὁ Βὰν Νόρκωμ ἔκαμε μιὰ τόσῳ παράξενη διαθήκη !

— Ἐλπίζω τοὐλάχιστον ὅτι ἐξησφάλισε τὸ μέλλον τῆς συζύγου του; ἠρώτησεν ἡ φίλη.

— Βεβαίως, αὐτὸ ἐννοεῖται, ὅσῳ ζῇ ἡ κόρη μου θὰ ἔχῃ τὰ μέσα ἄφθονα.

— Ὁπωσδήποτε, ἐξηκολούθησεν ἡ ἐπισκέπτρια, δὲν θὰ σας ἦτο πολὺ δυσάρεστον, νὰ ἐβλέπατε τὴν περιουσίαν αὐτὴν περιερχομένην εἰς ξένας χεῖρας ;

— Βεβαιότατα, καὶ τόσῳ μᾶλλον, καθ' ὅσον ἓν μέλος τῆς οἰκογενείας...

Ἐδῶ ἡ λαίδη Ἔνσβορτ ἐξέβαλε στεναγμὸν καὶ ὕψωσε τοὺς ὀφθαλμοὺς δακρυβρέκτους πρὸς μίαν εἰκόνα, ἀνηρτημένην εἰς τὸν τοῖχον ἀπέναντί της καὶ παριστῶσαν ὡραῖον νέον ἐν στολῇ ἀξιωματικοῦ.

— Ὅταν ἐβεβαιώθη ὁ θάνατος τοῦ ἀγαπητοῦ μου παιδιοῦ, ἐξηκολούθησε, διένειμα τὴν περιουσίαν του μεταξὺ τοῦ ἀδελφοῦ του καὶ τῆς ἀδελφῆς του. Ὁ Βὰν Νόρκωμ, ὁ σύζυγός της, διεχειρίσθη τόσον καλὰ τὸ μερίδιον τῆς Μαίρης, ἐτοποθέτησε τόσῳ καλὰ τὰ κεφάλαια, ὥστε τα ηὔξησε σημαντικῶς καὶ μὲ τὰς τελευταίας ἐπιχειρήσεις τῶν σιδηροδρόμων σχεδὸν τα ἐδιπλασίασε.

— Καὶ ὁ Ἐδουάρδος ;

«Ἐπὶ κεφαλῆς τῆς μικρᾶς συνοδείας ἐβάδιζε κοράσιον». (Σελ. 174, στήλ. β'.)

ἤκουσα ὅτι ἠκολούθησε τὸ καλλιτεχνικὸν στάδιον.

— Ναί· Τὸ καϊμένο τὸ παιδί — καὶ ἡ φωνὴ τῆς λαίδης ἔγινε κλαυθμηρά, μὲ μίαν ἐλαφρὰν ἔκφρασιν περιφρονήσεως, — τὸ καϊμένο τὸ παιδί. Ποτέ του δὲν ἐστάθηκε ἱκανὸν νὰ κερδίσῃ χρήματα. Ἔχει ὅμως ὅλην τὴν ἱκανότητα νὰ τα ἐξοδεύῃ. Γιὰ τὴ Λαύρα δὲν ἔχω κανένα παράπονο, εἶνε ἡ ἀλήθεια, ἀλλὰ τί τα θέλεις — ἐδῶ ἐδίστασεν ὀλίγον, — καὶ αὐτὴ δὲν εἶνε γιὰ μεγάλα πράγματα. Τῆς ἀρέσει νὰ γυρίζῃ ἐδῶ κ' ἐκεῖ. Ποτὲ δὲν κάθεται 'ς ἕνα μέρος. Γι' αὐτὴν δὲν ἀπορῶ πολύ· ἀλλὰ θαυμάζω πῶς καὶ ὁ Ἐδουάρδος ἀγαπᾷ τόσον τὴν ζωὴν τῶν περιπλανήσεων.

— Ποιός το ξεύρει... Ἴσως ἡ ἀπώ-

λεια τοῦ παιδιοῦ του τὸν ἐπείραξε λιγάκι — καὶ ἡ φίλη διεκόπη καὶ ἤγγισε τὸ μέτωπόν της.

— Εἰς τὸ κεφάλι θέλεις νὰ 'πῇς ; εἶπεν ἡ λαίδη Ἔνσβορτ. Πολὺ πιθανόν· δὲν εἶνε δύσκολον.. Ἔχεις δίκηο· ἔπαθε τὸ κεφάλι του χωρὶς ἄλλο. Ἂν το εὕρῃς, τί ἔκαμε τώρα, χωρὶς νὰ με συμβουλευθῇ ;

— Δὲν ἠξεύρω τίποτε... τί ; ἠρώτησεν ἡ φίλη μὲ πολλὴν περιέργειαν.

— Ἄκουσε λοιπόν, ἀγαπητή μου. Γιοθέτησαν ἕνα παιδί, ἕνα ἐλεεινὸ παιδί, ὀρφανό, χωρὶς νὰ ξεύρουν τοὺς γονεῖς του. Ἐφ' ὅσον ἠμπορῶ νὰ κρίνω ἀπὸ κάτι σχεδιάσματά πού μου ἔστειλεν ὁ Ἐδουάρδος, εἶνε παιδὶ τοῦ δρόμου, ἐντελῶς τοῦ δρόμου. Εἶνε ζωγραφισμένος ξυπόλυτος, φαντάσου, καὶ πωλεῖ λουλούδια.

— Καὶ πού τον βρῆκε ;

— Εἰς τὴν Νέαν Ὀρλεάνην, ἀπήντησεν ἡ λαίδη Ἔνσβορτ μὲ νέον στεναγμόν. Αὐτὸ τὸ πρᾶγμα μοῦ ἀνοίγει νέαν πληγήν. Καὶ τὸ καράξενον εἶνε ὅτι τὸ παιδὶ αὐτὸ ὀνομάζεται Φίλιππος, ὅπως.. Ὑποθέτω ὅτι γι' αὐτὸ το ἐσυμπάθησε στὴν ἀρχὴ ἡ Λαύρα. Τὸ βέβαιον εἶνε ὅτι τώρα τὸ ἀγαπᾷ μέχρι τρέλας. Λέγει ὅτι εἶνε ἡ ζῶσα εἰκὼν τοῦ παιδιοῦ που ἔχασε, τὸ ὁποῖον, — περίεργον αὐτό — ὡμοίαζε περισσότερον τοῦ Φιλίππου μου, τοῦ πρωτοτόκου, παρὰ τοῦ πατέρα του. Ἰσχυρίζεται ὅτι εἶνε εὔμορφο παιδί, χαριτωμένο, εὐγενικό, ἀξιαγάπητο, ἔξοχο. Πῶς σου φαίνονται αὐτά ; Ἂν εἶνε δυνατὸν νὰ φανταασθῇ κανεὶς ὅτι ἕνα παιδὶ αὐτῆς τῆς τάξεως εἰμπορεῖ νὰ ἔχῃ καμμίαν ὁμοιότητα μ' ἕνα παιδὶ τῆς ἰδικῆς μας !

— Ἀδύνατον τῷ ὄντι, εἶπε σοβαρῶς ἡ φίλη.

— Καὶ τὸ χειρότερον εἶνε ὅτι ἐξέφρασαν τὴν ἐπιθυμίαν νὰ περάσουν μαζί μου τὸ χειμῶνα εἰς Νέαν Ὑόρκην. Ἠξεύρεις ὅτι ἦλθαν καὶ ἐκατοίκησαν εἰς τὸ σπίτι μου καὶ το ἐπρόσεχαν μάλιστα ὅσῳ ἔμενα εἰς τὸ Ἐξωτερικόν, εἰς τρόπον ὥστε δὲν εἰμπορῶ νὰ μή τους δεχθῶ πάλιν, ἀφ' οὗ μάλιστα τὸ σπίτι εἶνε μεγάλο καὶ μας χωρεῖ ὅλους. Ἐκατοίκησαν μέσα τόσον κατρόν, ὥστε τὸ θεωροῦν πλέον ὡς ἰδικόν των. Ἀνεχώρησαν ἀπὸ τὴν Νέαν Ὀρλεάνην καὶ καθὼς μοῦ γράφουν τώρα (τὸ γράμμα των ἀκριβῶς ἐδιάβαζα τὴν ὥρα ποῦ ἦλθες.) φθάνουν ἐδῶ ἀπόψε μὲ τὸ παιδί. Τί νὰ κάμω ; Ἔχω, βλέπεις, καὶ τὴν Λουκίαν ; Βέβαια δὲν μπορῶ νὰ την ἀφήσω μαζί μ' ἕνα παιδὶ πρόστυχο καὶ κακοαναθρεμμένο· τῆς μητέρας του αὐτὸ δὲν θὰ της ἤρεσε διόλου. Ἄχ, πῶς με στενοχωροῦν ὅλ' αὐτά ! Θὰ κάμω ὅμως ὅ,τι εἰμπορῶ. Θὰ προσπαθήσω πρῶτον νὰ μὴ ἔρχωνται εἰς μεγάλην συνάφειαν τὰ παιδιά. Αὐτὸ δὲν θὰ εἶνε πολὺ δύσκολο. Ἡ Λουκία εἶνε μιὰ μικρούλα ἀριστοκράτισσα, τόσω ντιστεγκὲ διὰ τὴν ἡλικίαν της ! Ἡ γουβερνάντα της ἡ Μαντμαζὲλ Ἄλβυ ἀνήκει εἰς τὴν ὑψηλοτέραν ἀριστοκρατίαν τῆς Γαλλίας. Ὁ πατέρας της ἦταν κόμης, ὁ ὁποῖος ἔχασε τὴν περιουσίαν του. Καὶ αὐτὴ εἶνε πολὺ ντιστεγκέ. Ἀλλὰ καὶ ἡ καμαριέρα της ἔχει πολὺ καλοὺς τρόπους· κορίτσι καθὼς πρέπει, κόρη παπᾶ. Ὥστε βλέπεις ὅτι ἡ μικρὰ κληρονόμος εὑρίσκεται σὲ λαμπρὰ χέρια. Δὲν θὰ ἐπιτρέψωμεν νὰ την πλησιάσῃ κανένας ἀγροῖκος καὶ χωρὶς ἀνατροφήν. Εἶνε ἄνθος τόσον λεπτοφυές ! Φύσις τόσον εὐαίσθητος ! Ὤ, ἔχει ἀνάγκην ἀπὸ πολλὴν προφύλαξιν, ἀπὸ πολλὴν περιποίησιν.

— Πῶς ἤθελα νὰ την ἰδῶ ! ἐψιθύρισεν ἡ φίλη μὲ σεβασμόν, οἷος ἤρμοζε προκειμένου περὶ τόσον αἰθερίου καὶ ὑπερανθρώπου πλάσματος. Θὰ φαίνεται σὰν βασιλοπούλα !

— Τώρα εἶνε ἔξω· εἶνε ἡ ὥρα τοῦ περιπάτου της· ἀπήντησεν ἡ λαίδη Ἔνσβορτ. Ἐλπίζω ὅτι θὰ μείνῃς ὡς νὰ ἐπιστρέψῃ. Ἀξίζει πραγματικῶς τὸν κόπον νὰ την ἰδῇ κανείς.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην, ὑπηρέτης ἐν στολῇ ἤνοιξε καὶ τὰ δύο φύλλα τῆς θύρας καὶ παρεμέρισεν εὐλαβῶς διὰ νὰ εἰσέλθουν εἰς τὴν αἴθουσαν τρία πρόσωπα. Ἐπὶ κεφαλῆς τῆς μικρᾶς συνοδείας ἐβάδιζε κοράσιον, περίπου ὀκτὼ ἐτῶν, μὲ κομψὸν φόρεμα ἀπὸ σατκερὸν βελοῦδον, πολὺ ἀνοικτόν, περιτριγυρισμένον πλουσίως ἀπὸ ἀργυρόχρουν γουνερικόν. Τὸ καστόρινον καπέλον της ἐκοσμεῖτο ἀπὸ θαυμάσια πτερὰ στρουθοκαμήλου. Μὲ τὴν δεξιὰν χεῖρα ἐκράτει μικρὸν μανσόν, ἀπὸ τὸ ἴδιον γουνερικὸν τοῦ φορέματος· μὲ τὴν ἀριστερὰν δέ, διὰ κυανῆς ταινίας, ἓν χιονόλευκον σκυλάκι μαλλιαρόν, κουρευμένον καὶ ἐπενδεδυμένον κομψῶς καὶ ἰδιοτρόπως. Ἐφορροῦσεν ἐπινώτιον ἀπὸ τσόχαν, κεντημένον ἐν ἀδαμαντοκόλλητον περιλαίμιον καὶ κάτωθεν τοῦ πώγωνος, μίαν ἀνθοδέσμην προσδεδεμένην διὰ κυανῆς ταινίας, — πρᾶγμα τὸ ὁποῖον ἐξηνάγκαζε τὸ ταλαίπωρον ζῷον νὰ κρατῇ ὑπεροπτικῶς ἀνυψωμένην τὴν κεφαλήν, μὲ τὴν μουρίτσαν ἐκείνην ἡ ὁποία κάθε ἄλλο ἦτο παρὰ ὑπερήφανη...

Τὸ κοράσιον ἦτο ὑψηλὸν καὶ ἰσχνόν, μὲ μεγάλο στόμα καὶ μὲ μάτια μικρὰ καὶ ζωηρά. Εἶχε μύτην σιμὴν καὶ κόμην κυρράν, πίπτουσαν πλουσίως ἐπὶ τῶν ὤμων της.

(Ἕπεται συνέχεια)

ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

ΤΟ ΜΑΘΗΜΑ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

(ΜΟΝΟΛΟΓΟΣ ΠΡΟΣ ΑΠΑΓΓΕΛΙΑΝ)

Πρόσωπον : ΕΝΑΣ ΜΑΘΗΤΗΣ ΤΟΥ ΓΥΜΝΑΣΙΟΥ ΜΕ ΣΤΟΛΗΝ

(Ἀρχίζει μὲ ὕφος θρηνῶδες καὶ ἄπελπι). Ὁ μπαμπᾶς δὲν με πιστεύει ! Ὁ μπαμπᾶς με νομίζει ἀμελῆ καὶ φυγόπονον. Καὶ ὅμως δὲν πταίω ! ναί, σᾶς λέγω δὲν πταίω ! (Μὲ χαμηλότερον τόνον) Ἔχω μιὰ πολὺ-πολύ, μὰ πάρα πολὺ περίεργην ἀρρώστεια, τὴν ὁποίαν ἔπρεπε νὰ μελετήσουν μὲ προσοχὴν οἱ ἰατροί, διότι βέβαια τοὺς εἶνε ἄγνωστη. (Σοβαρῶς) Δὲν εἰμπορῶ νὰ συγχρατήσω εἰς τὴν μνήμην μου τὴν ἱστορίαν. Ἰδοὺ ἡ ἀρρώστεια μου! (Ὀλίγον πιὸ γρήγορα) Τὰ ἄλλα μαθήματά τα ἐνθυμοῦμαι καλά... τὸ μάθημα τῆς... καλλιγραφίας, τῆς γυμναστικῆς... τῶν στρατιωτικῶν ἀσκήσεων... — ἔ, αὐτὸ δὰ εἶνε σχεδὸν ἱστορία ! — Ἀλλὰ μή μου 'πῆτε γιὰ ἱστορία μὲ κύρια ὀνόματα καὶ μὲ χρονολογίας, γιατὶ μὲ 'πῆρε ἡ ὀργή. Αὐτὲς ἡ χρονολογίες πρὸ πάντων, τί βάσανο ! Πφ ! Πφ ! (Φυσᾷ).

(Μὲ τόνον ζωηρότερον) Ἀλλ' ἐπειδὴ δὲν ἤθελα νὰ πέρνω κακοὺς βαθμούς, ἔπρεπε νὰ ἐπιγνόησω κάτι τι, ἕνα μέσον σωτηρίας τελοσπάντων, — καὶ μιὰ φορὰ που ἔδωσα πλέον ἐξετάσεις, καὶ (Κυτάζει δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ) ἀφ' οὗ εἴμεθα τώρα ἐμεῖς κ' ἐμεῖς (Δυνατὰ) θὰ σας ἐξομολογηθῶ!

(Στέκεται ὀλίγον καὶ συλλογίζεται) Παραδείγματος χάριν : Ἂν ὁ κύριος καθηγητὴς σᾶς κροβάλῃ αὐτὴν τὴν ἐρώτησιν: (Μιμούμενος φωνὴν γεροντικὴν) «Εἰμπορεῖς, παιδί μου, νὰ μας εἰπῇς τὴν χρονολογίαν τῆς ἐν Σαλαμῖνι ναυμαχίας, ἡ ὁποία ἔγινε εἰς τὰ 480 π. Χ. ; »

(Σταματᾷ ὀλίγας στιγμὰς ἐκφραστικῶς μειδιῶν) Ἔ, αὐτὸ δὰ δὲν εἶνε καὶ πολὺ δύσκολο !.. Πῶς ;

Ναί, ἀλλὰ δὲν εἰμπορεῖ κανεὶς νὰ βασίζεται πάντα σὲ τέτοια ἔκτακτα τυχηρά. Τὰς περισσοτέρας φορὰς σοῦ κάμνουν κάτι πολὺ ἀδιακρίτους ἐρωτήσεις· π. χ. (Ἀποτόμως μὲ βαρεῖαν φωνὴν) «Ποῖος διεδέχθη τὸν Ἐρρῖκον Δ'. ;» Ποῖος τον διεδέχθη ;... ἔ ;... 'πῆτέ μου σεῖς... Ποῖος τον διεδέχθη ; Ἔτσι μοῦ ἔρχεται νὰποκριθῶ: «Εἶσθε πολὺ περίεργος, κύριε καθηγητά !»

Ἀλλ' ἐπειδὴ μία τέτοια ἀπάντησις, εἰμπορεῖ καὶ νὰ παρεξηγηθῇ, προσπαθῶ εὐσυνειδήτως νὰ εὕρω ποῖος διεδέχθη... (Λαμβάνει τὸν πώγωνα μὲ τὴν δεξιὰν καὶ συλλογίζεται) τὸν Ἐρρῖκον Δ'... τὸν Ἐρρῖκον Δ'... ;

(Ὡς νὰ το εὕρεν ἐξαίφνης) Ποῖος διεδέχθη τὸν Ἐρρῖκον Δ'; — Ὁ Ἐρρῖκος Ε', κύριε καθηγητά ! ποῖος ἄλλος ; (Γρήγορα) Διότι δὲν πρέπει ποτὲ νὰ τα χάνῃ κανείς, ὅταν δὲν ἠξεύρῃ. (Ὡς ἀπὸ καθέδρας) Εἰπῆτε μίαν ἀνοησίαν, ἀλλ' εἰπῆτε την μὲ θάρρος καὶ μὲ πεποίθησιν. Δὲν εἰ-

ξεύρετε τί εἰμπορεῖ νὰ συμβῇ· ὁ καθηγητὴς ἔξαφνα εἰμπορεῖ νὰ εἶνε ἀφῃρημένος καὶ νὰ λησμονήσῃ ὅτι Ἐρρῖκος Ε' δὲν ὑπῆρξε ποτέ. Ἔπειτα εἰμπορεῖ νὰ βάλῃ τὸ χέρι της καὶ ἡ Τύχη καὶ ἡ ἀπάντησίς σας νὰ εἶνε σωστή. Πῶς ;

Ἀλλ' ἡ φοβερωτέρα περίστασις, — καὶ ἐκ πρώτης ὄψεως τουλάχιστον φαίνεται φοβερά, — εἶνε ὅταν σας δίδουν μίαν τέτοιαν ἐρώτησιν : (Μιμούμενος καθηγητὴν προσηνέστατον, γλυκύτατον) « Ἔλα ἐδῶ ἐσύ, καλό μου παιδί, καὶ εἰπέ μας τί γνωρίζεις, παρακαλῶ, περὶ τῆς παρὰ τάς... — Περὶ-τῆς-παρὰ-τάς ; τί θὰ 'πῇ αὐτό ;

— Περὶ τῆς παρὰ τὰς Πυραμίδας μάχης ; »

Κόκκαλο ! Ἐννοεῖται ὅτι εἴτε περὶ τῆς μάχης τῶν Πυραμίδων σᾶς ἐρωτοῦν, εἴτε περὶ τῆς μάχης τῶν Πλαταιῶν ἢ τῆς ἐν Μαντινείᾳ, ἡ περίστασις εἶνε ἡ ἴδια καὶ ἀπαράλλακτη. Πρόκειται νὰ διηγηθῆτε ἓν περιστατικόν, ἀπὸ τὸ ὁποῖον δὲν γνωρίζετε οὔτε λέξιν !

(Μὲ ὕφος θριαμβευτικὸν) Ἐγὼ ὅμως ἰδοὺ τί κάμνω καὶ τί σας συμβουλεύω.... (Διστάζων), δηλαδή, ναί... σᾶς συμβουλεύω νὰ κάμνετε καὶ σεῖς. Μία τοιαύτη ἐρώτησις εἶνε ἀλληθὴς θρίαμβος, δι' ἕνα που ξεύρει νὰ την ἐκμεταλλευθῇ, — μὲ τὴν βοήθειαν πάντοτε τῆς τύχης. (Μετὰ μικρὰν παῦσιν) Μὴ κάμετε λόγον οὔτε περὶ νικητῶν οὔτε περὶ ἡττημένων. Πρῶτον, αὐτὸ θὰ ἦτο πολυλογία περιττή... ἔπειτα εἰμπορεῖ νὰ κάμετε καὶ κανένα λάθος. (Μειδιῶν) Ἐκτὸς τούτου κάθε ἔθνος διηγεῖται τὰ κατὰ τὴν αὐτὴν μάχην ὅπως τῷ συμφέρει· ὥστε αὐτό, βλέπετε, δὲν ἔχει καμμίαν σημασίαν.

Μὴ ριψοκινδυνεύσετε ἀκόμη νὰ πελαγώσετε οὔτε εἰς τὰ γεγονότα, τὰ ὁποῖα προηγήθησαν τῆς μάχης, οὔτε εἰς τὰ ἑπακόλουθα τὰ ὁποῖα εἶχε, συνθήκας κλ. Αὐτὰ πλέον τὰ ξεύρει ὅλος ὁ κόσμος καὶ κανεὶς δὲν ἐνδιαφέρεται. (Ὑψῶν τὴν φωνὴν) Ἀλλὰ σηκόνεσθε μὲ θάρρος, προφέρετε μὲ ζωηρότητα τὸ ὄνομα τῆς μάχης σὰν ἐπιμελὴς μαθητής που ξεύρει νεράκι τὸ μάθημά του, καὶ ἀρχίζετε ἀποτόμως.. (Χαμηλόνει τὴν φωνὴν) ἀποτόμως διὰ νὰ μή σας διακόψουν· (Φωνάζει δυνατὰ) Ἡ παρὰ τὰς Πυραμίδας μάχη (Ἐξακολουθεῖ μὲ στομφώδη ἀπαγγελίαν) « Ἡ ἡμέρα ἐκείνη ὑπῆρξε φοβερά. Τὰ δύο στρατεύματα εἶχον ἀντιπαλαίσουν κατὰ τοῦ κλίματος, κατὰ τοῦ ψύχους, κατὰ τῶν χιόνων, κατὰ τοῦ τραχέος καὶ ἀγνώστου ἐδάφους. Ἀμφότερα ἦσαν ἀριθμητικῶς κατώτερα τοῦ ἐχθρικοῦ. Ἀπὸ πρωΐας αἱ θέσεις εἶχον καταληφθῆ. Τὸ πεζικὸν παρετάχθη ἔμπροσθεν τοῦ ἱππικοῦ καὶ ὄπισθεν ἀμφοτέρων τὸ πυροβολικόν. Καὶ ἡ μάχη ἤρχισε (Μ' ἐνθουσιασμὸν) Τρὶς ὁ ἐχθρὸς ὥρμησε κατὰ τοῦ ἐχθροῦ, καὶ τρὶς ἀπεκρούσθη. (Τραγικῶς) Ἡ συμπλοκὴ ὑπῆρξεν αἱματηρά, αἱ ἀπώλειαι ἑκατέρωθεν ἀνυπολόγιστοι, καὶ τόσον ὥστε οἱ νικηταὶ εἶπον : Μίαν τοιαύτην νίκην ἀκόμη ἂν νικήσωμεν, ἐχάθημεν ! (Ἀναλαμβάνει φυσικὸν τόνον) Στέκεσθε καὶ περιμένετε.

Μέσος ὅρος ἐδῶ δὲν χωρεῖ : Ἢ θὰ πάρετε ἄριστα, ἢ... θὰ το φᾶτε. Ἢ νίκη ἢ πανωλεθρία, — ἡ Ἀουστερλίτση ἢ Βατερλῶ !

(Μετὰ τινα παῦσιν) Νὰ σας 'πῶ λοιπὸν τί ἔπαθα ἐγώ ; Ἔμεινα μετεξεταστέος εἰς τὴν Ἱστορίαν τῶν Νεωτέρων Χρόνων καὶ διὰ νὰ περάσω εἰς τὴν τετάρτην, πρέπει πρῶτα νὰ περάσω... ἕνα πολὺ ἄσχημο καλοκαῖρι. (Τραγικῶς) Μίαν τοιαύτην νίκην ἀκόμη ἂν νικήσω, ἐχάθην ! (Ἐπανερχόμενος εἰς τὸν φυσικὸν τόνον). Αὐτὸ ἦταν (Ὑποκλίνεται καὶ ἀποχωρεῖ).

(Μίμησις)

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

Η ΠΙΝΝΑ ΚΑΙ ΤΟ ΟΚΤΑΠΟΔΙ

Μέσα εἰς τὴν ὑγρὰν της κατοικίαν, καρφωμένη εἰς τὴν ἄμμον τοῦ βυθοῦ, ἡ πίννα ἤνοιξε διάπλατον τὸ ὄστρακόν της, ἐπρόβαλεν ὅλον τὸ ἄμορφον σῶμά της καὶ ἤπλωσε τὰ λεπτὰ δίκτυά της διὰ νὰ φαρεύσῃ.

Πεινᾷ ἡ πίννα, πεινᾷ. Νὰ φάγῃ καὶ ὅ,τι εἶνε. Δὲν ἠμπορεῖ ὅμως νὰ κρύψῃ ὅτι ἡ ἐπιθυμία της εἶνε νὰ πιάσῃ κανένα μικρὸ καὶ τρυφερὸ ψαράκι. Εἶνε τὸ νοστιμώτερο φαγητὸ γιὰ τὴν πίννα που ἔχει πεῖνα.

Ἀλλὰ καὶ ἡ πίννα εἶνε τὸ νοστιμώτερο φαγητὸ διὰ τὸ ὀκταπόδι... Ἰδέτε το πῶς την περιτριγυρίζει. Ἄχ, καὶ νὰ ἠμποροῦσε. Ἀλλὰ ποῦ νὰ πλησιάσῃ ! Τὰ δύο ἐκεῖνα καβουράκια, δεξιᾷ καὶ ἀριστερᾷ, τὴν φυλάγουν ὡς οἱ πιστότεροι σκύλοι. Καὶ μόλις κάμῃ νὰ πλησιάσῃ τὸ ὀκταπόδι, ἐκεῖνά την τσιμποῦν καὶ ἡ πίννα διαμιᾶς μαζεύει τὰ δίκτυά της καὶ πλάκ ! κλείνεται μέσα εἰς τὸ ὄστρακόν της, μαζὶ μὲ τὰ πολύτιμα καβουράκια. Καὶ τὸ ὀκταπόδι ἀπομακρύνεται ἀπελπισμένο, θυμωμένο, μὰ πεινασμένο.

Τί νὰ κάμῃ ! τί νὰ κάμῃ !

Ἡ πεῖνα, ὅπως καὶ ἡ πενία, «τέχνας κατεργάζεται.» Τὸ ὀκταπόδι τὸ βρίσκει ! Ἔχει ἕνα σχέδιον λαμπρὸν καὶ ἀσφαλές. Νὰ ἰδῆτε σεῖς !

Πηγαίνει καὶ πέρνει μιὰ πέτρα, ἀρκετὰ μεγάλη, τὴν κρατεῖ σφικτὰ μὲ δύο πλοκάμους, καὶ πλέωντας ὁλοένα μὲ τοὺς ἄλλους, ἔρχεται καὶ στέκεται ἴσα ἴσα ἀπὸ πάνω ἀπὸ τὴν πίνναν. Τὰ καβουράκια δὲν το εἶδαν, γιατὶ πλέει ψηλὰ ψηλά, σχεδὸν εἰς τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ νεροῦ. Καὶ ἀπὸ ἐκεῖ ἀφίνει τὴν πέτραν, ἡ ὁποία πλάφ ! πίπτει μέσα εἰς τὴν πίνναν !

Κίνδυνος ! Τὰ καβουράκια τσιμπιές: Κλεῖσε, πίννα, γρήγορα, κλεῖσε, εἰ δὲ μὴ ἐχαθήκαμε !

Καὶ δός του ἡ πίννα, προσπαθεῖ, προσπαθεῖ νὰ κλείσῃ τὸ ὄστρακόν της μὲ ὅλην της τὴν δύναμιν. Ἀλλὰ ποῦ! Τὸ ἀφίνει ἡ πέτρα ;

Κακομοῖρα πίννα ! Ἐχάθηκες ! Νὰ τὸ ὀκταπόδι... ἔφθασε... ὕστερ' ἀπὸ λίγη ὥρα πᾶνε καὶ τὰ δίκτυά καὶ τὸ ἄμορφον σῶμα τῆς πίννας καὶ τὰ καβούρια. Δὲν μένει παρὰ τὸ καύκαλο, ἀνοικτὸ καὶ ἄδειο, καρφωμένο πάντα εἰς τὴν ἄμμον τοῦ βυθοῦ, καὶ τὸ ὀκταπόδι που ἐξαπλώνεται ἐκεῖ μὲ μακαριότητα νὰ χωνεύσῃ τὸ θαυμάσιον γεῦμά του..

Κακομοῖρα πίννα ! Ποῖος θὰ ἐκδικήσῃ τὸν ἄωρον θάνατόν σου ;

Κοί ὅμως νά ! Ἔρχεται ὁ ἐκδικητής, πλησιάζει.. Βλέπετε ἐκείνην τὴν βαρκοῦλα καὶ τὸν ψαρᾶ ποῦ εἶνε μέσα ;.. Τὸν βλέπετε... βλέπει κ' ἐκεῖνος τὸ ὀκταπόδι εἰς τὸν βυθόν.

— Στάσου τώρα σὺ καὶ θὰ ἰδῆς, λέγει μὲ τὸν νοῦν του.

Ἔχει τὸ καμάκι του. Μιὰ καμακιὰ καὶ ἐτελείωσε... Ἀλλὰ ὄχι !.

Ἠμπορεῖ νὰ μή το ἐπιτύχῃ καὶ νὰ του φύγῃ. Ἔπειτα ὁ ψαρᾶς θέλει νὰ γελάσῃ καὶ λίγο μὲ τὸ ὀκταπόδι. Εὑρίσκει ὅτι εἶνε κουτό, μὰ τόσῳ κουτὸ που νὰ σκάζῃ κανεὶς ἀπὸ γέλια, ὅταν δὲν το ὁδηγῇ ἡ πεῖνα νὰ κάμῃ καμμιὰ σκληρὴ ἐξυπνάδα.

Καὶ πέρνει ἕνα καλαμάκι, δένει εἰς τὴν ἄκρη του ἕνα ἄσπρο κουρελάκι καὶ το βουτᾷ 'στὴ θάλασσα. Τὸ ὀκταπόδι τὸ βλέπει καὶ τρέχει.

— Μπᾶ ! λέγει μὲ τὸν νοῦν του· μωρὲ τί εἶνε ἐκεῖνο τὸ ἄσπρο πρᾶγμα ; κάτι καλὸ θὰ εἶνε βέβαια! ἄς το δοκιμάσωμε.

Καὶ μολονότι χορτασμένο, ρίχνει μὲ λαιμαργία τοὺς πλοκάμους του καὶ ἀγκαλιάζει τὸ καλαμάκι μὲ τὸ κουρέλι. Καὶ που νὰ τάφῃς καὶ πεινά !

Ὁ ψαρᾶς γελᾷ, γελᾷ, τὸ τραβᾷ ἐπάνω κι' βγάζει ἔξω μαζὶ καὶ τὸ καλό σου ὀκταπόδι.

Τὸ ἀνόητο ! βλέπει τὸν κίνδυνον, ἀλλὰ δὲν ἠξεύρει ὅτι γιὰ νὰ σωθῇ πρέπει νὰρῴσῃ τὸ καλαμάκι ! Οὔ, νὰ χαθῇ !

Τί το περιμένει ἐκεῖ ἔξω τὸ λαίμαργο καὶ ἀνόητο ὀκταπόδι, τὸ ξεύρω πιὰ καὶ το ξεύρετε !...

ΛΕΑΝΔΡΟΣ ΞΕΝΟΤΙΜΟΣ

ΠΕΣΕ ΠΗΤΤΑ...

Ἂν πεθῶ νὰ εὐτυχήσω,
χέρια πόδια θὰ κινήσω,
ναύρω μιὰ δουλειὰ νὰ κάνω.
Μ' ἂν καθήσω καὶ φυλάγω :
«πέσε πῆττα νὰ σε φάγω»
ἀπ' τὴν πεῖνα θὰ πεθάνω.

[Ἐκ τῶν τοῦ Γ. Μ. ΒΙΖΥΗΝΟΥ]

ΤΟΜΟΙ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΠΡΩΤΗΣ ΚΑΙ ΔΕΥΤΕΡΑΣ ΠΕΡΙΟΔΟΥ

ΤΟΜΟΙ ΤΗΣ ΠΡΩΤΗΣ ΠΕΡΙΟΔΟΥ (1879—1893)

Ἡ πρώτη περίοδος τῆς «Διαπλάσεως» ἀποτελεῖται ἐκ τόμων 24, τῶν ὁποίων ἡ τιμὴ ποικίλλει ὡς ἑξῆς:

Α'.—Πρὸς δραχμὴν 1 ἕκαστος διὰ τοὺς ἐν Ἀθήναις, δραχ. 1,10 διὰ τοὺς ἐν ταῖς Ἐπαρχίαις καὶ φρ.χρ. 1 διὰ τοὺς ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ, ἐλεύθεροι ταχυδρομικῶν τελῶν, τιμῶνται οἱ ἑπόμενοι 16 τόμοι τῆς πρώτης περιόδου τῆς «Διαπλάσεως»: **4**ος, **5**ος, **6**ος, **7**ος, **9**ος, **11**ος, **15**ος, **16**ος, **17**ος, **18**ος, **19**ος, **20**ος, **21**ος, **22**ος, **23**ος, **24**ος, ***πωλούμενοι καὶ χωριστὰ ἕκαστος.***

Β'.—Πρὸς φρ. 2,50 ἕκαστος πωλοῦνται οἱ ἑπόμενοι 6 τόμοι τῆς πρώτης περιόδου τῆς «Διαπλάσεως»: **1**ος, **3**ος, **8**ος, **12**ος, **13**ος, **14**ος.

Γ'.—Φράγκα 10 τιμᾶται ὁ **10**ος τόμος, πλησιάζων νὰ ἐξαντληθῇ, ὅπως ἐξηντλήθη ἤδη ὁ **2**ος πωληθέντων τῶν τελευταίων αὐτοῦ ἑκατὸν ἀντίτυπων πρὸς 10 φρ.

Σημειωτέον ὅτι καὶ ἐκ τῶν 16 τόμων τῆς δραχμῆς οἱ βαθμηδὸν ἐξαντλούμενοι θὰ ὑπερτιμηθῶσι καὶ αὐτοί.

ΤΟΜΟΙ ΔΕΥΤΕΡΑΣ ΠΕΡΙΟΔΟΥ (ἀπὸ τοῦ 1894)

Δύο τόμοι τῆς δευτέρας περιόδου ἐξεδόθησαν μέχρι τοῦδε ἤτοι:

Τόμος **1**ος τῆς Β' περιόδου (1894) τιμᾶται φρ. 7
Τόμος **2**ος τῆς Β' περιόδου (1895) » » 7

Παραγγελίαι μετὰ τοῦ ἀντιτίμου (δεκτοῦ καὶ εἰς γραμματόσημα παντὸς Κράτους) ἀπευθύνονται δι' ἐπιστολῆς *συστημένης κατ' εὐθεῖαν πρὸς τὸν κ. Ν. Π. Παπαδοπουλον, ἐκδότην τῆς «Διαπλάσεως τῶν Παίδων»*
Ὁδὸς Αἰτόλου 119—ΕΙΣ ΑΘΗΝΑΣ.

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ Στεφανάκης σηκόνεται πολὺ ἀργά. Ὁ πατέρας του θέλει νὰ τὸν πείσῃ ὅτι εἶνε ὠφελιμον ὑπ' ὅλας τὰς ἐκόψεις νὰ ἐξυπνᾷ πρωΐ καὶ ὕστερ' ἀπὸ πολλὰ ἄλλα ἐπιχειρήματα, τοῦ λέγει:

— Νά, ἕνας ἄνθρωπος ποὺ ἐσηκώθηκε πολὺ ἐνωρίς ηὗρε μιὰ μέρα 'στὸ δρόμο ἕνα πορτοφόλι γεμάτο χρήματα . . .

Καὶ ὁ Στεφανάκης διακόπτων:

— Ὤ, μπαμπᾶ! ἐκεῖνος ποὺ τὰ ἔχασε, πρέπει νὰ ἐξυπνοῦσε πολὺ ἐνωρίτερα.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Χαλασμοῦ Κόσμου

Τὸν Κουριοκεφαλάκην ἐρωτᾷ ἕνας συμμαθητής του τί εἶνε *μιγάς*.

Καὶ ὁ Κουριοκεφαλάκης μὲ σοβαρὸν ὕφος:

— Ἐκεῖνος ποὺ πιάνει *μυῖγες*.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Τάπειτοῦ Ἰου

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Καὶ ἐγὼ ἐπιθυμῶ πολύ, μὰ πολύ, νὰ κρατήσωμεν τακτικὴν ἀλληλογραφίαν, νέε μου φίλε Ἀθανάσιε Χατζημέμε. Νὰ μοῦ γράφῃς λοιπὸν συχνὰ καὶ νὰ λάβῃς ἂν θέλῃς, ἓν ψευδώνυμον. Σοῦ ἔστειλα τὸ φυλλάδιον ποὺ σου ἔλειπε.

Νὰ σου ζήσῃ ἡ νέα σου ἀδελφούλα, ***Ἰρυσῆ Ἀμμοσδιά!*** Τὴν εὐχήθην ἀπὸ μέσα ἀπὸ τὴν καρδιά μου Βά, βά, ἀγκοῦ, ἀγκοῦ, ἔ; Πότε θὰ μοῦ γράψῃ καὶ αὐτὴ κανένα γραμματάκι;

Εὖγε, Σοφία μου, εὖγε, μικρά μου. Ἀφ' οὗ τώρα κοῦ εἶσαι πέντε χρόνων γράφῃς ἔτσι, φαντάζομαι τί εὔμορφα θὰ γράφῃς ὅταν θὰ ὑπάγῃς καὶ εἰς τὸν Σχολεῖον. Νὰ μοῦ φιλήσῃς τὴν Νίτσαν, τὸν Μίμην καὶ τοὺ μωρό.

Μὲ πολλὴν συγκίνησιν ἀνέγνωσα τὴν ἐπιστολήν σου, ***Ἀνδρέτο Σουλιώτη.*** Ἀλλ' αὐτὸ ποὺ μοῦ προτείνεις δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ γίνῃ διὰ λόγους ἀνωτέρους. Εὐχαρίστως εἶδον ὅτι θὰ λάβῃς μέρος εἰς τὸν διαγωνισμόν.

Καλὲ Γεῖτον, ἂν καμμίαν φορὰν δὲν σου ἀπήντησα μὲ τὸ ψευδώνυμόν σου, θὰ 'πῇ ὅτι δὲν το εἶχες σημειώσῃ εἰς τὴν ἐπιστολήν σου.

Καὶ ὁ ***Καλὸς Γεῖτων*** πολὺ ἐπιθυμεῖ νὰ μάθῃ τὸ ἀληθὲς ὄνομα τῆς ***Ἀττικῆς Νυκτός***, ἀλλὰ φοβεῖται, λέγει, νὰ μή τιν ἀπαντήσῃ ὡς ἀπήντησεν ὁ ***Χαλασμὸς Κόσμου*** εἰς τὸν ***Πανελλήνιον Δία***· ἀλλὰ πάλιν δὲν πιστεύει νὰ τὸ κάμῃ αὐτὸ τὸ πρᾶγμα. Θά το ἰδοῦμε.

Δὲν ἔπρεπε νὰ ἔχῃς κανένα δισταγμόν, ὅτι θὰ σ' ἐδεχόμην μὲ ἀνοικτὰς ἀγκάλας, ***Νύμφη τοῦ Αἰγαίου*** (αὐτὸ τὸ ψευδώνυμον μοῦ ἤρεσε περισσότερον). Πόσον μ' ἐχαροποίησες, δύσκολα θὰ το φανταστῇς. Γράφε μου ὅσον συχνότερα δύνασαι. Ἀκούς;

Ὅλοι καλά, μηδὲ τῆς Πίσσας ἐξαιρουμένης, ***Ποιήτρια Σαπφώ.*** Εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὰς ἐνθουσιώδης ἐκφράσεις σου. Ἀλλὰ διατὶ δὲν μου γράφεις συχνά;

Ἡ ***Ποιήτρια Σαπφὼ*** συγχαίρει τὴν ***Ἀττικὴν Νύκτα*** διὰ τὸ βραβεῖον τῆς Δ' Κυριακῆς.

Εἰς κανένα, μὰ εἰς κανένα δὲν θὰ εἴπω, ***Ὀμηρειάς***, ὅτι ἠρίστευσες εἰς τὰ περισσότερα μαθήματα. Ἔννοια σου... Τὸ νέον σου ψευδώνυμον ἀπαράδεκτον. Εὗρε κανὲν ἄλλο.

Βεβαίως, ***Ἀρχιναύαρχε Θεμιστοκλῆ***, εἶνε ἀληθὲς ὅτι Ὀλυμπιακοὶ Ἀγῶνες θὰ τελῶνται κατὰ τετραετίαν ἐν Ἀθήναις ἀπὸ τοῦ 1898. Σοῦ ἔστειλα τὸ φυλλάδιον ποὺ μου ἐζήτησες.

Διατὶ θέλεις νὰλλάξῃς γρήγορα-γρήγορα τὸ ὡραῖόν σου ψευδώνυμον, ***Ἥσυχο Ἀεράκι***; Νομίζω ὅτι δὲν εἶνε καμμία ἀνάγκη. Ἂν ἐπιμένῃς ὅμως, νὰ ἐκλέξῃς κανὲν ἄλλο ἐπίσης ὡραῖον διότι τὰ προτεινόμενα δὲν μου ἤρεσαν. Χάρτας πρὸς πώλησιν δὲν ἔχω.

Πολὺ εὐχαρίστως σὲ δέχομαι εἰς τὸν Διαγωνισμόν μου, ***Ἑσπερινὴ Γαλήνη***, ἀντὶ τοῦ ἀδελφοῦ σου. Αὐτὸ τὸ ψευδώνυμον σοῦ ἐκλέγω καὶ σου ἀποδίδω τὸ φιλάκι ποὺ μου δίδεις κάθε φορὰν ποὺ με λαμβάνεις, καλή μου μικρούλα.

Πῶς μοῦ ἤρεσε τὸ τριανταφυλλένιο χαρτὶ μὲ τὸ ἄνθος, ποῦ μου γράφεις, φίλε μου ***Ποδηλατιστά***! Ἀλλὰ καὶ αὐτὸ τὸ ψευδώνυμον νὰ μή το κρατήσῃς. Ἂν δὲν εἶνε ἐγωϊστικόν, ὅτως τὸ ἄλλο, εἶνε ὅμως γραμματικῶς πλημμελὲς καὶ ἂν θελήσω νὰ το διορθώσω, θὰ σε συγχύζω μὲ ἕνα ἄλλον φίλον μου, τὸν ***Ἀκάματον Ποδηλάτην***.

Καλὴ ἡ ἔκπληξις, τὴν ὁποίαν θὰ ἔκαμνες εἰς τοὺς γονεῖς σου, Ἀρθοῦρε Κοέν, καὶ σε συμβουλεύω νὰ θέσῃς τὸ σχέδιόν σου εἰς ἐνέργειαν. Σοῦ ἔστειλα τὸ φυλλάδιον. Ὡς πρὸς τὸ ἄλλο, θὰ προσπαθήσω νὰ σ' εὐχαριστήσω.

Ἀπὸ ***ἕνα γλυκὸ φιλάκι*** στέλλει ἡ Διάπλασις εἰς τοὺς φίλους της: ***Χρυσάετον*** (τοῦ ὁποίου ἔλαβα τὴν ἀπάντησιν εἰς τὴν Β' Κυριακὴν) Πολυξένην Δεσύλλα (τὸ ὄνειρον τῆς ὁποίας εἶνε νὰ ἐπισκεφθῇ τὰς ὡραίας Ἀθήνας) ***Κερκυραϊκὴν Μέλισσαν*** (τὰ καλὰ ζῷα τῆς ὁποίας ἔχουν χαιρετισμοὺς ἀπὸ τὴν Πίσσαν) ***Ἀνεμώνην*** (τὴν ὁποίαν ἀσπάζονται καὶ αἱ ἀδελφαὶ τοῦ Ἀνανία) ***Φοιβόληπτον Κόρην*** κτλ.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις στέλλονται μέχρι 8 Ἰουλίου 1896

291. Λεξίγριφος

Ἐὰν εἰς μίαν πρόθεσιν ἓν μέλος σου προσθέσῃς
Κρέας τοῦ θύμα γίνεται κ' εὑρέ το ἂν μπορέσῃς.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Χρυσοῦ Στάχυος.

292 Στοιχειόγριφος.

Ἂν τὸν τόνον χαμηλώσῃς
καὶ μὲ κάππα κακελώσῃς,
ἀπ' τὸ ξύδι χώρησί με
καὶ 'ς τὸν φοῦρνο πέταξέ με.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Χλόης τοῦ Κηφισοῦ

293 Ρόμβος.

Τὸ πρῶτον καὶ τὸ τέταρτον θὰ εὕρῃς εἰς τὸν γάτον.
Τὸ δεύτερον σιγά-σιγὰ μπορεῖ νὰ σε ξηγήσῃ.
Τὸ τρίτον εὔκολα θὰ βρῇς ὡς ἓν ἐκ τῶν σχημάτων.
Καὶ τάνθη μὲ τὸ τέταρτον μπορεῖ πᾶς νὰ γνωρίσῃ.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Τιν-Τάν

294 Ἀστήρ.

```
+   +   +
  +   +
+ + + + +
  + + +
+   +   +
```

Ἀντικατασταθῶσιν οἱ σταυροὶ διὰ γραμμάτων ὥστε νὰ ἀναγινώσκεται καθέτως τὸ ὄνομα θεοῦ, ὁριζοντίως στρατηγοῦ καὶ διαγωνίως πόλεως τῆς Ἑλλάδος καὶ νήσου τοῦ Αἰγαίου.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀρχιναύαρχου Θεμιστοκλέους

295—297 Κεκρυμμένα ὀνόματα νήσων

1. Μόνος ὁ Θεὸς βασιλεύει ἀσφαλῶς.
2. Ἀπόφευγε τοὺς κόλακας, ὡς κόρακας ὑπούλους.
3. Ἔθιζε σαύτὸν μὴ λέγειν ἀκρεπῆ.

Ἐστάλη ὑπὸ Γεωρ. Καρδαμάκη

298—299. Μεταμορφώσεις.

1. *Ὁ λθος* δι' 6 μεταμορφ. νὰ γίνῃ *ὄνος*.
2. *Ὁ ὄνος* διὰ 4 μεταμορφ. νὰ γίνῃ ἵππος.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Τιν Τάν

300-303 Μαγικὸν γράμμα.

Δι' ἀντικαταστάσεως ἑνὸς οἱουδήποτε γράμματος ἑκάστης τῶν κάτωθι λέξεων, δι' ἑνὸς ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματισθῶσιν ἄλλαι τόσαι λέξεις: Υἱός, φίλος, Αἴτνη, φοκός.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Κομφοσείου

304. Σύνθεσις λέξεων.

Διὰ τῶν κάτωθι ἕνδεκα συλλαβῶν σχηματίσον ὀρχαίαν παροιμίαν ἐκ πέντε λέξεων:

α-α-ει-μος-νας-ξι-ουν-πο-ρει-τα-φε.

Ἐστάλη ὑπὸ Περικλ. Σκέριζη

305 Ἐλλιποσύμφωνον.

ο60-ειου-ου-ο10-ε-ου.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Μαρίας τοῦ Φαλήρου